UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

U ante E

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

raro pre nimio dolore naſci. Hora. Uarice ſucciſo. Inde varicoſus qui hmõi venas hꝫ. Greci varices ixias vocant Auicenna auctor eſt varices accidere curſoribus ⁊ onera baiulã tibus ⁊ diu ſtantibus. Inde eſt illud. Iuuen. Uaricoſus fiet. Aruſpex. Ex grãdi. ſ. ↄſiſtione ⁊ quaſi quadã ſtabulatiõe ac longo ſtatu. Uaricũ legimus pro eo qui ampliore paſſu graditur. Ouid. lib. iij. de arte. Illa velut coniunx vmbri rubicũda mariti: ambulat ingentes varica fertqꝫ gradus.

Varico. as. pe. cor. ⁊ Uaricor depo. a varo ⁊ ſigt deflecto tranſgredior q̃ſi varices trãſcẽdo. Uide in dictiõe diuaricor.

Varius. a. um. multiforme: ꝙ vari ineq̃les ac diuerſi ſint.

Varie dicte ſunt panthere a macularũ varietate q̃bus ſunt ſpectabiles. Ply. lib. viij. Nunc varias ⁊ perdos qui mares ſũt appellant in eo omni gñe creberrimo in africa ſyriaqꝫ. Quidam ab his pantheras ſolo candore diſcernunt.

Vario. as. diuerſum facio. Lac. lib. vj. Aliud eſt igitur ciuile ius quod pro moribus vbiqꝫ variatur.

Varietas variantia ⁊ variatio idẽ ſignificant. Lucil. li. iij. Principijs vnde hec oritur variantia rerum.

Vas vadis. gñis maſ. pro vadimonio de quo ſupra. Uas vaſis neu. In plurali ſecunde decli. pro inſtr̃o ad aliq̃d capiẽdum idoneum. cuius diminutiuum eſt vaſculum ⁊ vaſillum.

Vaſcularius. qui vaſa conficit.

Vaſcones populi vlterioris hiſpanie que in gallicum ⁊ britannicum vergit oceanum in cantabrica poſiti. hi a Metello romanorum duce obſeſſi in tantam famem compulſi ſũt vt humana carne veſcerentur.

Vaſterna. vehiculum ſeu portatura duorum equorum.

Vaſtus. a. um. magnus. Uirg. Uaſtumqꝫ caua trabe currimus equor. Aliquando ponit̃ pro feroci deſerto. Hiero. Quotiẽs in illa vaſta ſolitudine. Actius. Hanc vrbem ferro vaſtam faciet. Hinc vaſtitas vaſtitudo ⁊ vaſtities. Col. lib. iiij. Pari tamen in hac terra vaſtitate beluas progenerari quis neget. i. magnitudine. Et lib. vj. Sed cum ſim ꝓfeſſus ruſtice rei precepta in fallor: non aſſeueraueram que vaſtitas eius ſcientie ↄtineret. Apul. Cui in primis tanti corporis horrori fuit. Aliquando etiam vaſtationeꝫ ſignificat. Actius. Propterea tot tantaſqꝫ habemus vaſtitates funerum.

Vaſto. as. deſtruo. Lac. lib. j. Exercitus ducere. aliena vaſtare. delere vrbes. oppida excidere. Huius compoſita ſunt. Deuaſto. ⁊ Peruaſto. que ſignificãt depredor ſpolio profligo. ⁊ q̈ſi vacuum reddo. Liui. Cortonam vrbem. Tranſumenumqꝫ lacum omni clade peruaſtat.

Vateſco. deſtruor relinquor. ſeu horridus fio. Nonius. Uareſcant inhorreſcant vel deſerantur. Actius. Iuſſit ꝓficiſci exilium quouis gentiũ ne ſcelere tuo thebani vateſcant agri.

Vates a fando dicti ſunt quaſi fates. diuinatores ſacerdotes ⁊ ꝓphete. Et vates poete a viendis verſibꝰ. Uiere enĩ vincire ẽ

Vaticinor. penultima correpta. ſignificat diuino. quaſi faticinor Uaticinium ipſa diuinatio.

Vaticanus. a. um. pe. pro. a vates fit. vt vaticanus ager. Uaticanus collis non procul a Tyberi ſupra mollem adriani cõterminus ianiculo in quo petri baſilica eſt: ſic dictus ꝙ ppl's ro. eo potitus ſit vatum reſpõſo expulſis etruſcis. vt inquit Feſtus. vel ſm Gel. a vaticicanis que ibi dari ſolebãt vi atqꝫ inſtinctu dei vaticani. Uar. ſcribit. vaticanum deũ in eo monte fuiſſe qui infantibus primã vocem daret que eſt va. que prima in vaticano ſyllaba eſt. Aug. tñ vagitanum dixit deuꝫ tanq̃ꝫ infantiũ vagitibus preſidentem. vnde vagire dñr. Prima huius nominis corripitur. ꝙ in verſu heroico aliter ſtare non poſſit cum ſequens ſit breuis ⁊ pe. longa.

Vatrax. ⁊ vatricoſus dicitur qui crura vitioſa habet.

V ante B

Vbi aduerbium loci. ſignificat in quo loco. ⁊ modo interrogatiuum eſt. Plau. vbi id audiſti modo relatiuum. Uirgil. vbi eacide telo iacet hector. Modo infinitum. vt ſcio vbi perpetraſti ſcelus. Ponitur quandoqꝫ pro aduerbio tẽporis: poſt q̃ꝫ. Uirg. Hec vbi dicta dedit. Quandoqꝫ pro quando. Ter. in an. vbi voles accerſe. Uirg. lib. vj. Eſt iter in ſyluis vbi celum condidit vmbra iuppiter. Ab vbi fiunt compoſita. Alicubi. Necubi. Sicubi. ſi in aliquo loco. vbiuis. vbilibet in quolibet loco. vbicunqꝫ in quocunqꝫ loco. vbinam in quo loco. ⁊ interrogatiuum eſt.

Vbiubi. ſignificat vbicunqꝫ. quemadmodum. vtut. pro vtcunqꝫ. Teren. in heau. vbiubi eſt diucellari non poteſt.

V ante D

Vdum quaſi ſudum a ſudando dicitur humidum. Uirg. lib. iij. ge. Nigra ſubeſt vdo tñ cui lingua palato. Hic vuidus. a. um quod quidam ita ab humido diſtinguunt. vt vuidum ſit qđ intrinſecus habet humorem vnde vuam appellatam volunt Uirg. Uuidus hiberna venit de glande menalcas. Humidũ vero extrinſecus humorem habet. Sunt qui huuidum cum h. ſcribi velint ac per ſyncopen ab humidum fieri.

V ante E

Ve coniunctio diſiunctiua. vide in dictione ve.

Vecors. quaſi ſine corde. qui eſt turbati ⁊ mali cordis. Hinc vecordia. Sal. Igitur color exãguis. fedi oculi. citus modo: modo tardus inceſſus. prorſus in facie vultuqꝫ vecordia.

Vectis generis maſ. Inſtrumentum quo clauditur hoſtium. ꝙ manibus percutiendo vehatur. Uirg. Centum erei claudũt vectes eternaqꝫ ferri robora nec cuſtos abſiſtit limine ianus Uectem Cynitas agriope filius inuenit. Et vectis palus e ferro vel ligno grandior ruſticis ⁊ fabris cemẽtarijs ad multa neceſſarius. Ply. Cato vectes aquifolios laureos vlmeos fieri iubet. Item vectis dicitur lignum quo aliquid vehitur ⁊ portatur. Sic vectes erant ſudes in circulis poſite ad portandam arcam. vt eſt apud Exoduꝫ. Facies quoqꝫ vectes de lignis ſethim. Ruſus vectes ſunt inſtr̃a ad aliquid ſubuertendum euertendumqꝫ. Hora. lib. ij. car. Hic hic ponite lucida funalia ⁊ vectes ⁊ arcus oppoſitis foribus minaces. Eſt ⁊ vectis inſula in oceano ſeptentrionali. verſus tile.

Vectigal. pe. cor. vſu non ratione dicitur. ſicut ceruical. capital. tribunal. animal. Noĩatiuus enim pluralis a ſingulari plus vna ſyllaba creſcere non debet. Ergo vectigale ſm arteꝫ. In genitiuo plurali vectigaliorum. Ci. dixit. Meſſalla vectigalium. Et eſt vectigal quod ex vectura penditur. Unde ⁊ a vehendo dicitur cum ex fundis fruges in vrbem vehuntur. Sꝫ eius ſignificatio latius patet. Capitur nanqꝫ ex publico ⁊ ex priuato. vnde publica vectigalia intelligere debemus ex quibus vectigal accipit fiſcus. Priuata que quiſqꝫ ſumit ex reditibus ⁊ fructibus. Ci. in paradox. Ex meo tenui vectigali capio ego ducenta. Pau. Ceſe harundinis vel pali compendium ſi in eodẽ fundo vectigal eſſe conſueuit ad fructuariuꝫ pertinet. Cice. lib. ij. offi. Ut bona valitudo voluptati anteponatur. vires celeritati externorum autem: vt gloria diuitijs: vt vectigalia vrbana ruſticis edibus ⁊ mercibus. i. ꝓuentus reditus introitus. Dr̃ ẽt hic ⁊ hec vectigalis ⁊ hoc vectigale pro tributario. Sic ꝓuincie agri hoĩes qui tributa ꝑſoluunt vectigales dñr. Ci. li. iij. of. Quas ciuitates. L. Sylla pecunia accepta ex ſenatu ſcõſulto liberaſſet. vt he rurſus vectigales eẽnt. Sue. in Ceſa. Agrũ campanũ ad ſubſidia reip. vectigalem relictũ. diuiſit extra ſortẽ. Ci. in catil. Et ſyluas lucoſqꝫ publicos. romani vectigales habuere. Liui. Utrũ annibal ħ ſit emulus itinerum herculis: vt ipſe fert. an vectigalis ſtipẽdiariuſqꝫ ⁊ ſeruus populi romani a patre relictus.

Vecto. as. frequentatiuũ eſt a veho. is. a quo vectatio qđ nomẽ ſemper paſſionem ſignificat contra aliorum verbalium naturam. hinc vectito. as. frequentatiuum a vecto.

Vectabulum. vehiculum.

Vector q̃ ĩ aliena naui. vel equo vel plauſtro vehit̃ ꝑtio. Quiti. In nauim filij mei male ꝑmutatus vector ĩponor. Aliqñ dr is qui vehit. Ci. Etiam ſummi gubernatores in magnis tẽpeſtatibus a minoribus vectoribus admoueri ſolent.

Vectorius. a. um. qđ vehit. vel aptũ ẽ ad vehẽdũ. Uar. neqꝫ idẽ q̃ vectorios facere vult. ſ. equos ad ephippiũ aut ad predã q̃ꝫ

vt ad rem militarē ꝙ ibi hēre ad caſtra voluīt acres.

Vectura non modo actum ipſum hoc eſt vectionem denotat ſꝫ etiam mercedem quę pro vectura ſoluitur: vtputa pro naui ſiue ęquo meritorio.

Vecticularia vita dicitur eorum qui vectibus parietes perfodiunt alienos furandi gratia. Cato. Uecticulariam vitam viuere eſt repente largiter habere: repente nihil.

Vegeo.es.gui. in ſanitate ſum. No. Ueget pro uegetat. vel erigit vel vegetū eſt. Pōpo. Animos venus veget voluptatibus.

Vegetus.a.um.pe.cor. qđ ſanum ⁊ icolume eſt: ⁊ ad corpus proprie pertinet. Uigens ad aīum. Gel. lib.ij. Quid igit̄ inq̄t dicimus ꝙ multos videmus eē pecunię cupidos ⁊ eoſdē cū corpore eſſe vegeto ac valenti. Sue. de Cęſa. Nigris vegetiſq́ȝ oculis: valitudine pſpera. Scribit Apul. Lunę numine cuncta aīantia vegetari. i. ali ⁊ vigorata fieri. Sene. quoq́ȝ li.iiij. q̄onum refert terrę ineſſe ſpm̄ illum vitaliter vegetū ⁊ alentem oīa. Hunc enim inq̄t niſi haberet qūo tot arbuſtis ſpūm infunderet non aliunde viuentibus qūo tot radices aleret. Hinc vegetatiuam aīam phi recentiores appellant animā ſeminalem. quę a Plynio đr alens cuius motu interiore plantę vigeſcunt creſcunt frondeſcunt germinant breuiterq́ȝ viuunt. Ci. tn̄ lib.j. tuſ. ad aīum retulit. Hor inq̄t aīus eſt aliq̄d ne tam vegeta mens aut in corde cerebroue aut in empedocleo ſanguine demerſa iaceat. Et auſo vetum cor appellauit: ⁊ quia mobile eſt. ⁊ quia vigoris domicilium.

Vegeto.as.pe.cor. recreo fortifico ⁊ vegetum facio. conſeruo. ſeu longo tempore in ſanitate eſſe facio. Hiero. in gen̄. Recordabor fęderis mei vobiſcum ⁊ cum omni anima viuēte quę carnem vegetet. Gel. Memorię vegetandę gratia: quod dicimus bonę memorię faciendę gratia.

Vegrandis. paruus ⁊ male grandis. Auſo. lib.ij. epiſt. Hic ſępe falſus meſſibus vegrandibus. Uar. lib.ij. de re ruſ. qđq́ȝ poſtea concipiunt fiunt vegrandes atq́ȝ imbecillę.

Veho.is.xi.ctum. conduco. ꝓprieq́ȝ de naui ęquo cęteriſq́ȝ quadrupedibus ⁊ de plauſtris đr. Cuius compoſita ſunt. Auco alio veho. Uirg. Creditis auectos hoſtes. Adueho aliquo veho. Conueo. Circūueho. Deueho. deorſum veho. Eueho. extollo. Inueho. introueho. Pręueho. anteueho. Proueho ꝓduco. Reueho. reduco. retroueho. Liui. lib.j. Predaq́ȝ inde maiore quā quanta belli fama fuerat reuecta ludos opulentius inſtructiuſq́ȝ quā p̄ores reges fecit. Subueho ſubtus veho. Cęſar com.j. Eo aūt frumēto qđ flumine arare nauibus ſubuexerat ꝑpterea vti minus poterant ꝙ iter ab arare heluetij auerterant a quibus diſcedere nolebat. Seueho ſeorſuꝫ veho. Proper. Cur tua p̄ſcripto ſeuecta ē pagina giro. Pręterueho. vide in dictione velabrum.

Vehia.ę. plauſtrium. vnde vehiatura pro vectura apud veteres vſurpatur.

Vehes. plauſtrum. Ply. lib.xxxvj. Amplitudinem canis eam feciſſe ꝓditur vt vehem fęni large onuſtā tranſmitteret. Col. lib.ij. Iugerum autem deſiderat qđ ſpiſſius ſtercorat̄ vehes quattuor ⁊ viginti. quod rarius duodeuiginti. Eſt ⁊ mēſurę nomen in fęno ſtercore aliaue materia. Idem lib.xij. Materies ſi roborea eſt ab vno fabro dolari ad vnguem debet ꝑ quadratos pedes.xx. hoc eſt inquit vehis vna.

Vehiculum in quo aliquid vehitur. quod cum quattuor rotis phryges tradunt inueniſſe.

Vehicularius. q̄ vehiculū ducit. Uehiculare vō qđ ad vehiculum pertinet vt ęquus vehicularis. ⁊ rotę vehiculares.

Vehemens. ex ve ⁊ mens componi arbitror tametſi quidā dici velint ꝙ vehat̄ eminentius. vel quod vehat̄ mente. A mentis. n. vi atq́ȝ impetu ſicut docet. Gel. dicitur. Nam ve in hoc loco intentiua eſt. đr aūt vehemens graue magnum vrgens acer a quo vehementia grauitas acritudo.

Veios dicimus vrbem in etruria quā Camillus cępit. Hęc inſignis fuit bellorum frequentia cum Romanis. vnde cu nero domum ędificaret ampliſſimam. ęditi fuerunt illi verſus Roma domus fiet. veios migrate quirites. Si non ⁊ veios occupat iſta domus. A veij fiunt. veientes. tis. populus. veientanus.a.um. vt vinum veientanum. Hora. Qui veientanum feſtis potare diebus.

Vel coniunctio plerunq́ȝ diſiunctiuam. vt vel ſcribam. vel ad te veniam. Interdum copulatiua eſt vt maxime me tibi amicū facit. vel virtus. vel doctrina tua. Interdū ponitur pro etiaꝫ. Ter. in an. vel h̄ q̄s non credit. Uirg. Uel priamo miſerāda manus. Interdum pro valde. Ci. pro Murena. vel maximū bellum populum ro. cum rege antiocho geſſiſſe. Interduꝫ ꝓ maxime. Idem treba. Quā moroſi ſint qui amant: vel ex hoc intelligi poteſt. Interdum pro veluti. Teren. in ecy. Uel hic pamphilus iurabat quotiens bachidi. Interdum pro ſaltē. vt ſi mihi non creditis vel operibus credite. Inuenitur etiaꝫ vel duarum ſyllabarum. quod eſt nomen oppidi in aphrica apud Ply. lib.v. Sicut Suel in hiſpania.

Velo.as. ꝑ ſimplex. l. ſiḡt tego. Lac. lib.vj. Danda eſt opera vt īdumento iuſtitię pietatiſq́ȝ velemur. Et velare. ligare. Pompo. Reſte velet gulam. Per tranſlationeꝫ ponit̄ pro veſtire. Plau. Muliebri velatus toga. vn̄ velati ſicut docet Feſtus appellabant̄ veſtiti ⁊ inermes qui exercituꝫ ſequebant̄. q̄q́ȝ in mortuorum militum loco ſubſtituebant̄. Hi poſtea mutatis litteris velites dicti ſunt. qui ⁊ ferentarij ab auxilio ferendo. Huius verbi compoſita ſūt. Euelo. ⁊ reuelo. quę ſunt cōtraria ſuo ſimplici. Nam euelare. ⁊ reuelare ſignificant velamentum tollere. ſeu rēvelatam detegere ⁊ manifeſtare. Pręuelo de quo alibi. Et habent pe. pro.

Velamen: modo pro veſte accipit̄: mō pro re quę aliq̄d velat.

Velabrum.pe.cor. a velo.as. vel vt quidam volunt a veho. locus in vrbe roma iuxta auentinum monteꝫ. ꝙ ratibus ac velis eo veherentur triumphantes romani cum pompa. Sue. de Cęſa. Quod gallici triumphi die velabrum pręteruehēs pene curru excuſſus eſt axe defracto. Hic velabrenſis caſeus qui ibi conficiebatur cunctis pręferendus.

Velatura pręciū qđ nautę datur. ab his qui nauigio vehuntur. velaturā facere inq̄t. Uar. lib.j. de re ruſ. Dicunt̄ qui vecturis viuunt. Nā antiqui vellam non villam dicebant.

Velum. tegmen a velo.as. ꝙ vela vētis agitata volitare videātur. Uarr. a velleribus. ꝙ ex ouium velleribus fierent vela q̄bus hoīes tegebant̄. q̄uis nauiū vela ex lino aut ſparto fierent velū ēt accipit̄ pro cortina q̄ lectis circūducit̄. Un̄ apud euangelium legimus. velum templi ſciſſum eſt a ſūmo vſq́ȝ deorſum. Diuidebat enim ſancta a ſanctis ſanctorum.

Velaria dicebantur vela quibus theatra tegebantur. Papinianus. Iam velaria lintea pluebant. Unde etiam velaria dicūtur loca abdita quę velis clauduntur. Iuuena. Et pueros inde ad velaria raptos.

Veliuolum.pe.cor. mare đr. quod velis velatur. Uirg. Deſpiciens mare veliuolū. veliuolę naues quę velis volant: vt Ennius. Naues veliuolas. quod ⁊ proprie dixit.

Velifico.as. nauigo a faciendis. ideſt ponendis velis. Dicitur ⁊ velificor verbum commune. vnde ⁊ paſſiuū protulit. Iuue. cum dixit velificatus athos ⁊ quicquid gręcia mendax audet in hiſtorias.

Vello.is. velli. ⁊ vulſi. ſum. Extirpo. Sueto. de Cęſa. Circa corporis curam moroſior vt non ſolum tonderetur diligenter ac raderetur. ſed velleretur etiaꝫ vnde vulſa corpora a Quintiliano dicuntur fędiſſima. Huius cōpoſita ſunt. Auello. Cōuello. Diuello. Euello. Peruello. Interuello. ⁊ Reuello qđ eſt rurſus vello. Col. Cum ab opere boues diſiunxerit ſubſtrictos confricet. manibuſq́ȝ comprimat dorſum et pellem reuellat: nec patiatur corpori adherere. Et omnia per duplex. ll. ſcribuntur.

Vellit. i. mouit. Uirg. Poſteſq́ȝ a cardine vellit.

Vellico.as.pe.cor. frequenter velo. qđ ꝓprie fit cum extremas corporis partes digitis vellimus p̄ſſando īfeſtamus. Prop. Nec mihi tam duris inſultes moribus ⁊ te vellicet heu ſero flebis amata diu. Aug. lib.xiiij. ci. dei. Ita ſe auferebat a ſenſibus ⁊ iacebat ſimillimus mortuo: vt nō ſolū vellicantes atq́ȝ pungentes minime ſentiret: ſed aliq̄n̄ ēt ſi igne vreret̄ admoto ſine vllo dolore niſi poſt modū ex vulnere probabat̄.

Per tranſlationē vellicare ponitur pro criminari mordere ac lacerare. Gel.li.iiij. Plura in Saluſtio inſcite aut maligne vellicant. Hora. Vellicet abſentem demetrius.

Vellus.lana ex ouibus detonſa ꝙ ante tonſurę vſum lanaꝫ veteres vellerent: quam demptam ⁊ conglobatam alij vellera alij velumina appellant.

Vellina.regio in vrbe palatino monti cõiuncta.in qua Valerij publicolę ⁊ victorię.deorumqꝫ penatium ędes erant. Dicta. Vellina.ꝙ ibi paſtores palatim vellere lanam ſint ſoliti.

Veles.itis.pe.cor.qui leuiſſime oīum armatus.q̇ ⁊ velatus ⁊ ferentarius. Refert ęlianus ordinē pedeſtrē ī militia diuidi trifariā. In armatos.quę grauis armatura dr.⁊ velites q̇ leuiſſime oīum armanť. Vñ ⁊ expediti nuncupanť Nõ.n.ocreas aut loricā induūt: ſꝫ tñ iaculis ⁊ fundis vtunť. In tertio ordine ſūt peltati a pelta dicti.ꝙ ſcutū eſt paruū ⁊ leue. Hi medij erāt inter grauē armaturā ⁊ leuē. Speciatim rorarij accenſi ferētarij milites leuis armature vocāť. Per trāſlatiōeꝫ. Velites ēt dñr qui v̄bis altercanť. Ouid.in Ibin. Vtqꝫ petit primo plenū flauentis arenę nondū calfacti velites haſta ſolū.

Velitor.pe.cor.ꝯtendo digladior.pugno. Plau.in Menę. Neſcio q̇d velitati eſtis inter vos. Poſtea de re tranſlatū eſt ad verba. Vñ ⁊ pro Iurgari ponit. Cic. Cū inq̇natiſſimis hoībus non eſt cõuicio decertandū: neqꝫ maledictis aduerſum impudentes ⁊ improbos velitandū: qꝛ tantiſper filis ⁊ compar eorū fias dum paria ⁊ conſimilia dicas atqꝫ audias. Vñ ⁊ Velitatio quę teſte. Feſto dicta eſt vltro citroqꝫ proborūꝫ obiectatio: ab exemplo velitaris pugię.

Velito.as.fit.a velo.as.⁊ ponitur pro velifico.

Velitaris ⁊ hoc velitare.qđ ad velites ꝑtinet. vñ Velitaris pugna. Sal.ī Iug. Preterea iere ſagittarij ⁊ cohors peligna cū velitaribus armis.itineris properādi cā neqꝫ his ſecus atqꝫ alijs armis aduerſum tela hoſtiū ꝙ ea leuia ſūt: muniti erāt.

Velitatim.aduerbiū ſigť per ſaltus ⁊ īterualla ꝙ velites pugnādo ſaltibus vtanť. Siſen. Nos vna ęſtate ī aſia ⁊ gręcia geſta idcirco cõtinentia lr̄is mādauimus ne velitatim aut ſaltuatim ſcribendo lectorum animos impediremus.

Velitrę: ciuitas Volſcorum inſignis fuit quibus victis romani agrum veliternum ademerunt. Eo coloni ab vrbe miſſi ſūt. vt inquit Liui.lib.ij.refert Diony.lib.vij. Peſtilentiaꝫ adeo velitras eſſe depopulatam vt ex decem partibus veliternorum vix vna ſuperfuerit.

Velia palus italię apud calabros non longe a palinuro. Helia olim dicta. Eſt ⁊ velia Lucanię oppidum ſic dicta.qꝛ paludibus cingitur.palus ελος.latinę dicitur helia.poſtea aſpiratio vertitur in.u.⁊ fit velia. Alia velia in latio eſt.dicta qui a loco paluſtri ſiniť poſita a pelagis. Mos fuit: vt ait Diony. noībus quę inciperent a vocalibus. B. prępонere.

Velut aduerbium ſimilitudinis.

Velox: celer.a volādo: q̇ſi volox.a quo velocitas ⁊ velociter.

Vena.dicta eſt ꝙ per eā veniat ſanguis. Nam eſt conceptaculum ſanguinis mixti ꝯfuſiqꝫ cū ſpiritu nāli: in qua plus ſanguinis: minus ſpiritus. Inde fit Venoſus.a.um.qđ ē venis turgentibus plenum. Per tranſlationē tñ venę in terra dñr ſubterranei meatus per quos vnda manat.aut alius liquor. Unde venas argenti: venas auri dicimus.

Venenū dictū eſt.ꝙ cito per venas eat: ſiue ſalubre: ſiue noxiuꝫ qđ gręci φαρμακον dñt. Nā ⁊ medicamēta venena ſūt. Et eſt gñale ad oīa q̄ nām eius cui adhibita ſunt mutant. Ply. Galbanum aduerſať venenis maxime toxicis cum myrrha ⁊ vino. Vñ per quandā ſilitudinē color q̇ a veſtib⁹ imbibiť venenū appellatur. Virg.li.ij.ge.pro colore purpureo poſuit qui eius conchę ſpuma eſt. Alba nec aſſyrio fucať lana veneno. Deniqꝫ omne quod vel ſumptum vel tactu nocet: venenum dicitur. Unde ⁊ pro Veneficio capitur.

Venenoſus.a.um.quo venenum hꝫ: vt venenoſus ſerpens.

Venenatus.a.um.in quod eſt venenum coniectum. Fit enim a Veneno.as.

Venenarius.qui parat vel conficit aut vendit venenum. Apul. Qui venenarium accuſat ſcrupuloſius cibatur. Qui fureꝫ arguit ſua cuſtodit.

Veneficus.⁊ Venefica.q̇ ⁊ q̄ venena cõficit.⁊ q̇ icantationibus ⁊ ceteris malis artibus vtiť. Hinc Triueneficus.i.excellens veneficus. Pla. Muſſas adhuc triuenefica?

Veneficium ipſe actus venenādi. Ply. Hęc arbor ante atrium ſata omnibus veneficijs remedio eſt.

Venio.is.veni.ventū. Venire ꝓprie eſt q̇ſi verſus nos ire. Vñ apud auctores frequenter ꝓ ire poniť. Virg. Veniſti tandē. Ter. Niſi ego ad mercatū venio.i.eo. Sic ꝯᷓrio ire ꝓ venire: vt eo ad te. Et ambo iungi pñt dtō. vt It clamor cęlo et hoſtis viuit excidio.i.ad excidiū. Aliqñ conſtruiť cū abltō mediāte.in.q̇ſi ſignificet ꝑmanentiā. Hiero. Ne forte ſi venerit vr̄is īmanibus illud apocryphum: dubia ꝓ certis recipiatis. Et lꝫ venio neutrum ſit.tñ eius cõpoſita qñqꝫ mutant terminationē vt ꝯuenio ꝯuenior. Inuenio. Inuenior. Reliq̄ cõpoſita ſunt. Aduenio circūuenio. ꝯ̄uenio. Deuenio. Euenio. Interuenio. Obuenio. ꝑuenio. ꝓuenio. ꝓ̄uenio. Reuenio. Subuenio.⁊ Supuenio. Hora. Grata ſupueniet q̄ nõ ſperabiť hora. Poetę tñ aliqñ venire ꝓ īminere vſurpant. Virg. Se ſatis ambobus teneriſqꝫ venire latinis. Aliqñ ꝓ creſcere. Ideꝫ lib.j.ge. Hic ſegetes illic veniunt fęlicius vuę. Aliqñ ꝓ portari. Ply. Spēs ſinopidis tres rubra ⁊ minus rubens.⁊ media inter has. Eius quę ex africa venit octoni aſſes.

Venire in mentem.non ad recordationem tantū eſt: ſed ad conſiderationem ⁊ reputationem ⁊ intelligentiam. Teren. Ubi in mentem eius aduenti venit. Veni in ſuſpitionem.ideſt obliuionem.in vituperationeꝫ.ideſt ſuſpectus factus ſum alijs: alij me obliti ſunt. vituperor ab alijs.

Veni in opinionem.i.opinionem habeo. Aliquando tamen paſſiue dicitur cum opinio pro fama accipitur.

Vento.as.frequentatiuum quo veteres vſi ſunt: ſed pro eo vtimur alio frequentatio. Ventito. Ply. Gratior. Alexādro magno erat frequenter in officinam ventitāti.

Ventus.a venio fit. Nam proprie eſt cū impetu ventās aer.cū nihil aliud ſit ventus q̄ꝫ aer cõmotus atqꝫ agitatus. vñ Aug. lib.de quātitate aīę. Nihil aliud q̄ꝫ iſtum aerem cõmotuꝫ ac agitatum eē ſentimus. Quod in loco tranquiliſſimo ⁊ ab oībus vētis quietiſſimo vel breui flabello: approbari pōt: quo etiā muſcas abigētes aerem cõmouemus flatuqꝫ ſentimus. Quod cum euenerit occultiore quodam motu cęleſtium vel terrenorum corporum per magnum ſpatium mundi ventus vocatur ex diuerſis partibus cęli noīa etiaꝫ diuerſa ſortitus. Victru. Ventus inquit eſt aeris fluens vnda cū incerta motus redundantia. Naſcitur cum feruor offendit humorem: ⁊ impetus factionis exprimit in ſpiritus flatum.

Ventulus diminutiuum paruus ventus. Teren. Cape hoc flabellum ⁊ ventulum huic ita facito.

Ventoſus.a.um.qđ eſt vento plenū vt ventoſa regio. Aliqñ dr inane vt ventoſa verba.i.ſine pondere ⁊ ſine effectu.

Ventilo.as.pe.cor.ad captandū ventū pono aut iacio. Proper. Hāc venus vt viuat vētilat ipſa facē. Hinc ventilari frumētum dr: dū in area purgať. Ply. Multi ventilare quoqꝫ granū vetant. Leo papa: per trāſlationē dixit. Oium diſcutit cõſuetudinē: ventilat curas: ſcrutať affectus. Interdū. Ventilare eſt ꝑ manus verſare e digitis eximēdo. Apul. Ad hęc ego inſperato lucro diffuſus in gaudiū: ⁊ in aureos refulgentes quos identidem manu mea ventilabā. Iuue. Cū verna canopi. Criſpinus tyrias humero reuocāte lacernas vētilet ęſtiuium digitis ſudantibus aurū. Huius compoſitū eſt. Euentilo.extra ventilo. Col.lib.j. Et celeriter frumenta deteruntť non cedente ſolo pulſibus vngularum tribularumqꝫ: ⁊ eadē euentilata mundiora ſunt.lapilliſqꝫ carent.

Ventilabrum.penultima producta. Inſtrumentuꝫ quo aliquid ventilatur. Col.lib.ij. Nā cum acerinis paleis graniſqꝫ mixtus in vnum fuerit congeſtus paulatim ex eo ventilabris per longum ſpatium iactetur.

Ventilator qui frumenta ventilat.

Venia dicta eſt ꝙ optanti adueniat. Eſt enim remiſſio culpę ⁊ condonatio erroris. Quintil. Peccaui. veniam peto. Qñqꝫ

ponitur pro bñficio indulgentia ⁊ permiſſione. Cice. lib. j. de ora. Date nobis hanc veniam vt ea quę ſentitis de omni genere dicendi ſubtiliter proſequamini. i. concedite. Teren. Da pater veniam ſine te exorem. Et cum venia dicimus: hoc eſt cum pace tua ⁊ te permittente.

Venus. dea putata eſt ꝙ ad oĩa veniat. Ci. Quę. autem dea ad res omnes veniret venerē noĩauerunt. gręci αφροδιτη dr̄ ab αφρος. ſpuma. qm̄ ex ſaturni teſtib⁹ ⁊ maris ſpuma nata ſit. Eſt ⁊ Venus infima qnq̄ errantium ſtella ⁊ terrę pxima quę boſphoros grece: lucifer latine dicitur cum ante graditur ſolem. Cum aũt ſubſequit̃ heſperos: veſper ⁊ veſperugo. Ponitur ēt venus ꝑ libidine ⁊ coeundi appetitu. Sene. Quod in venerem pronior eēt. Interdum pro pulchritudine. Quintil. Quod cum gratia quadam ⁊ venerem dr̄. Hinc Venuſtas: pulchritudo. mnaſalchus autē in epigrammatis ασυριγξτί τοι ωδε ωαρ αφρόγε μείαψ ορουσας τί ωτ αωοωοι μένϊου χει λεός ωδε ωαρέι ουτοι ωρ ωνές εθωλε αγκεα ωανταδλε εροτες καὶ ωόθος α δλέαγρὶ α μούσεμ ορει νέμε ται.

Venuſtas. a venere cum pulchritudinem ſignificat. Venuſtatem fęminis dignitatem viris conuenire docet. Ci. Si luna a Ioue defluat ad venerem facit venuſtos: ⁊ quibus vt ait. Firmicus in quarto matheſeos ex venuſtate poteſtas maxima comparetur. Hinc venuſtas capitur pro gratia dicendi ⁊ venere amabiliq̄ ſuauitate. Unde Venuſtus. a. um. vt venuſtus homo: ⁊ venuſta oratio ſicut lepidus homo ⁊ lepida oratio: quę ita inter ſe differunt: quod Venuſtum vocamus qđ cũ gratia quadā ⁊ venere dicit̃. Lepidum qđ rotunditate quadā ⁊ breuitate atq̄ acumine verborum venuſtum eſt.

Venuſto venuſtas orno. Ambro. lib. hexa. Ideo primum fecit deus poſtea venuſtauit: vt eundē credamus ornaſſe qui fecit ⁊ feciſſe qui ornauerit. Huius ꝯtrium eſt Deuenuſto. Gel. Tanq̄ pulchritudinis ſibi inſignia deuenuſtet.

Veneror. ex venia ⁊ orando compoſitum eſſe videtur: quaſi veniam oro. Eſt autem Venerari colere: ⁊ veneratio honor ⁊ cultus. Poetę tamen quandoq̄ Veneratum pro venerabili ponunt. Virg. Curſuſq̄ dabit venerata ſacerdos.

Venerabilis. qui cultu ⁊ veneratione dignus eſt. Ply. Vir grauis ⁊ ipſa iam ſenectute venerabilis. Noĩa enim quę in bilis deſinunt a verbis venientia: qñq̄ infinitum paſſiuum eius verbi ſignificant cũ dignus: vt ſpectabilis: dignus ſpectari. Admirabilis. dignus qui ſit admirationi. Qñq̄ infinitū vel actiuum vel paſſiuum cum poteſt: vel nā aptum eſt: vt Riſibilis qui pōt: vel nā aptus eſt ridere. Penetrabilis q̄ pōt vel nā aptus eſt penetrari. Stabilis. qui poteſt vel natura aptus eſt diu ſtare. Poſſibilis qui fieri poteſt.

Venerandus idem quod venerabilis. Seneca. Vocem ęſtimatione dignam ⁊ oĩ ſeculo venerandam. Unde nō deſino admirari inſcitiam: vel potius inſolentiam quorundā ſacratorum: qui indignantur: non ſibi ſcribi cum litterę dantur. Venerandum aut reuerendum: dicentes Venerabilem oĩbus conuenire. Venerandum autem vel reuerendum ſolis. prę latis: ⁊ reuerendiſſimus o barbaries.

Veneranter. ſignificat cum veneratione. Apuleius. Et ab eo veneranter exceptus paululum quieui.

Venor venaris feras indago: ⁊ quaſi circũuenio: a Venio vt q̄dam arbitrati ſunt deductū ꝓpter veteres venari paſſiue ꝑ circũueneri poſuerunt. Enn. Teneor correpta ⁊ vndiq̄ venor. A quo per tranſlationem venari capimus pro captare. hoc eſt artificio quodam ⁊ ſolertia quęrere. vt Venor laudem. gloriam. quod etiam aucupari dicimus.

Venatus. us. ipſa venatio. vt eſt in Gene. Cumq̄ venatu aliquid ceperis.

Venaticus. a. um. quod ad venationem pertinet. vnde venaticos canes dicimus quibus feras perſequimur: Var. Canū duo genera. Unum venaticum. alterum quod cuſtodię cauſa paratur.

Venatorius. a. um. idem quod venaticus vt venatoria inſtrumenta quibus in venando vtimur.

Venabulū. telum quo venantes vtuntur aciei longiſſimę apud nos cornibus hincinde extantibus. Mar. ſi de recta geres lōgo venabula. roſtro. Hic breuis ĩ grādē cōminus ibi aprū.

Venaphrum. a venere ⁊ aphros: componitur ⁊ eſt nomen oppidi in campania in cuius agro fiebat optimum oleū. Mar. hoc tibi campani ſudauit bacca venaphri.

Venetia. regio italię. quę a Mintio amne vſq̄ Tiliamentum protēdit̃. ab Enetis populis dicta qui poſt bellū troianū cū Antenore ſalutē cōſecuti curſū huc e paphlagonia tenuere. Auctor. Ply. Alij. a Gallis eiuſdē appellationis originē traxiſſe dixerunt. Fuerunt enī Veneti ppl'i inter celtas littora oceani gallici ĩcolentes: quos Ceſar nauali prelio ſuperauit. In hac regione ſunt vrbes illuſtres Verona Vicentia Patauiū ⁊ Venetię ciuitas. ⁊ Virunus placida ⁊ amena.

Venetię ciuitas inſignis. quę anno a natali chriſtiano quinquageſimo quarto ſupra quadringenteſimum condita fuit quo anno Attila rex hunnorū aquileiam euertit: de cuius laude quoniam apud Iacobiphilippi chroniam a nobis late cōgeſtum ē duximus omittendū.

Venetus a. um. pe. cor. qđ e Venetijs ē: vt Veneti ciues. Venetus color vt ait. vege. ceruleus dr̄. qui color eſt marinis fluctibus ſi'lis. Scribit. Lampri. Heliogabalum comediſſe piſces coctos cōditura veneta q̄ſi in marina aqua cū colore ſuo. a quo colore aurigarū factio veneta noĩatur. Et qui eo colore induebantur Venetiani dicebant̃. vege. lib. iiij. de re militari ſcribit: nautas veſte veneta. eē induendos: ⁊ vela nauium exploratoriarū colore veneto eſſe tingenda. Hic color ēt thalaſſicus. i. marinus dr̄ Gręci enim thalaſſan mare appellāt. Itē a colore ferri ferrugineus vocatur.

Vendico. as. pe. cor. approprio ⁊ meū eſſe dico. Amb. Aues cęli ſpeciale ſibi nihil vendicant. Vendico. vero. vlciſcor. quaſi vim dico.

Venter. capitur pro eo qui vr̄. hoc eſt: qui a pectore ad pubem terminatur Hicq̄ extenditur: qm̄ ex pelliculis conſter quas vocant pantices. Iuue. Montani quoq̄ vēter adeſt abdñe tardus. Sed proprie eſt vbi cibi conficiuntur: Cuius diminutiuum eſt Ventriculus. Cor. Cel. Ventriculus autem qui receptaculum cibi eſt: conſtat e duobus tergoribus: iſq̄ inter lyenem ⁊ iecur poſitus eſt. Huius duo ſunt orificia vt inquit. Macro. ſuperius ⁊ inferius Superiore deuorata recipiuntur. Inferiore. quę excreturi ſumus emittunt̃. Aliqñ ponitur pro ſtomacho. Iuue. Ventre nihil noui frugarius. Aliqñ pro aluo. Cel. lib. iij. Ubi ab inferiore parte purgandus aliquis eſt ventrem eius ante ſoluendum eſſe. Uterus ideo dicitur: quia continet: ⁊ tanq̄ vter eſt.

Ventrioſus: qui ⁊ ventricoſus dr̄ qui magnū hꝫ ventrē Plau. in merca. Ego dicā varū ventrioſum. Nam. c. lr̄a ſępe additur. Nā arcadius arcadicus. Sardonius ſardonicus: Nū ⁊ nunc. tum ⁊ tunc. Iuue. Viuendum eſt recte tum ꝑꝑ plurima: tunc his precipue cauſis.

Ventrale. veſtimentū ventrē cōtegēs. Ply. Pr̄is mei. memoria cępere amphimala nr̄a ſicut viloſa etiam ventralia.

Vepres tam in ſingulari q̄ plurali. gñis maſ. ſcđm probū: ⁊ fęminini ſm Priſ. rubus ſiue ſpina: dr̄ ꝙ vehementer p̄hēdat Ouid. lib. v. me. aut lepori qui vepre latēs hoſtilia cernit ora canum. Huius diminutiuū eſt: Veprecula. Ci. pro Ser. Ut illa ex vepreculis extracta nitedula rēp. conaretur arrodere. Vepretum locus vepribus plenus.

Ver. anni pars temperatior. a veniendo: ꝙ tum venire. i. oriri ⁊ creſcere incipiunt virgulta ⁊ frondes ac flores arborum atq̄ herbarū. Vel dicit̃ a Viuendo: q̄ſi viuer: vel a vertendo: ꝙ tum ſe vertere incipiat tempus anni. Quippe ver nouū anni initiū ē. Diuiditur enī ver vt cetere partes anni in partes tres: nouum adultum: ⁊ p̄ceps. Ver ſacrum dicebant veteres in quo ſacra ⁊ ludos faciebant. Quod quidam quaſi religioſum putant dcm̄. Siſena. Qm̄ ſabini feruntur vouiſſe ſi res communis melioribus locis conſtitiſſet ſe ver ſacrū facturos: vel potius. αωο του εαρ. ροσ.

Vernus. a. um. qđ eſt veris. Un̄ Amb. Vernā tēperiem dixit.

Verna: ſeruus ex ancilla onatus. a vere. ꝙ hoc tempus anni ad gn̄andum maxime ſit idoneū. Et quia dn̄i cum ancillis conſuetudinē habebant verno tēpore. ideo ſeruos dominatos: vernas appellauerūt. Huius diminutiuū eſt Uernula.

Vernaculus. a. um. dicitur omne qḋ domi noſtrę naſcitur: vel qḋ in noſtra pr̄ia eſt. Un̄ vernacula lingua dicit̄ vel ſeruilis vel plebeia: q̄ tanq̄ꝫ cōi ac naturali oēs vulgo loquuntur. Uernaculus mos. i. domeſticus vel patrię. Interdum ponitur pro ꝓprio ac peculiari. Ply. Potiſſima nobilitas datur vuis peculiaribus, atqꝫ vernaculis italię. Interdū pro eo qḋ a nobis domeſtica cōſuetudine vſurpātur. Ci. in bruto. Neſcio quo ſapore vernaculo. Idem in Uer. acti. vj. Non vt ſolemus interdum in defenſionibus dicere crimen domeſticuꝫ ac vernaculum. Uernaculi etiam dicuntur malis moribus hoīes ⁊ lingua proterua: ꝙ vernaꝝ ſiles ſint quibꝰ ars ē adulari ⁊ maledicere. Iteꝫ Uernaculum dicitur quod eſt veris. Ply. lib. xvij. Uernacula putatio deiectis per ramos vitium crinibus cirūueſtit arborem.

Verno, as. pullulo. Mar. Dum tibi vernarent tenera. lanugine malę. i. pilos emittere inciperent. Hiero. Per tranſlationem in explanatione canticorum. Ubi inquit ex anima deſideriorum tempeſtas defuerit: tunc incipient in ea flores vernare virtutum. Aliquando vernare ſplendere eſt Amb. Circūdedit me vernantibus atqꝫ coruſcantibus gēmis p̄cioſis. Aliqn̄ pro Canere. Plau. Dum auiculę vernant. Quippe verno tempore omnia lętari videntur.

Vernilitus. ꝓ adulatore. a veteribus vſurpatur. Cęci. Credo nimis tandem hic ſit vernilitus.

Vernilis. ⁊ hoc vernile pe. pro. idem quod ſeruilis. ſiue ſcurrilis. Uerniliter ſcurriliter ſeu adulatorie.

Vernalis ⁊ hoc vernale: quod eſt veris. Aug. lib. vij. ciui. dei. Propter vernalem quippe faciem terrę quę ceteris temporibus eſt pulchrior porphyrius ph̄us nobilis atyn florem ſignificare perhibuit.

Vernatio: corium vetus quo ſerpentes exuuntur: quoniam id vere fit. Notum eſt ſerpentes quot annis verno tēpore exuere membranam corporis hyberno ſitu obductaꝫ. Ply. Lendes tollūtur adipe canino vel anguibus in cibo ſumptis. anguillarum modo: aut vernatione quam exeunt pota. Idem. Anguine vernationis membrana cum oleo tędęqꝫ reſina calefacta auribus prodeſt. Eadem Senectus dicitur. Uide in dictione Senectus.

Vernactum: terra vere proſciſſa: quia vere actuꝫ aruum. i. verſum eſt. Ply. Quidam vtiqꝫ ab ęquinoctio verno proſcindi volunt: quodqꝫ vere ſemel aratum eſt: a temporis argumento vernactum vocatur.

Veratrum. pe. corre. hęrba quę ⁊ hellebrous: ꝙ mentem auertat. Perſius. Ebria veratro. Huius duo ſunt gn̄a album ⁊ nigrum: vtrunqꝫ radice fibrata cęparum modo.

Verbanus lacus ciſalpinę gallię ex quo Ticinus fluuius emergitur: ſeu per quem ex alpibus effluit in padum. Nunc Lacum maiorem appellant.

Verber. inſtrumentum longum ⁊ exile qualis eſt virga baculus arundo: ⁊ ſi quid eſt ſimile: proprie autem ſignificat ſummitatem ſarmentorum. Quintil. Igneſqꝫ ex proximo raptos: verberaqꝫ quę caſus obtulerat inuado.

Verbero. as. cędo verbere. Sic. n. a verbere fit verbero quō a fuſtis fuſtigo: ⁊ a flagellum flagello. Licet etiaꝫ de verbis dicatur: qm̄ vt teſtatur Nonius: non ſolum verberare a verberibus dictum ſed a verbis. Plau. in aul. Nam cur me miſeram verberas. Huius compoſita ſunt. Diuerbero. deuerbero. Teren. in phor. Quot me cenſes hoīes iam deuerberaſſe vſqꝫ ad necem hoſpites tum etiam ciues. Euerbero. Reuerbero repercutio impedio. Col. li. iiij. Ut mota eq̄liter humꝰ nouellis ſeminis radicibus quācunqꝫ in partē prorepſerint molliter cedat ne incrementa duricia reuerberet ſed tenera velut intimo ſinu recipiat. Trāſuerbero feriēdo traiſcio trāſfodio. Lact. Nam dolore iniurię concitatus ydas alteruꝫ gladio tranſuerberauit.

Verbero. onis. q̄ eſt verbere dignus. Et eſt cōtumelia ſeruoꝝ

Verbereus. a. um. qḋ eſt dignū vt verberetur. Plau. Sꝫ cecum video verbeream ſtatuam vt magnifice infert ſeſe.

Verberalis. verbere dignus q̄ſi v̾beralis: a quo v̾beralior v̾beraliſſimus. Plau. v̾beraliſſimus ēt rogitas non fur ſꝫ trifur.

Verberatus. us. ipſa verberatio.

Verberito. as. ſępe verbero. Fes. Uerberitare idē cato frequētatiue ab eo quod eſt verbero dixit.

Verbum. a verberatu: ꝙ v̾berato lingua ītra palatum aere oīs oratio ꝓmatur. Un̄ ⁊ pro q̄libꝫ: dictione ponit̄: ſiue illa ſit nomen: ſiue ꝓnomen: ſiue vna aliarū partium. Uar. a veritate deducit ꝙ verū nos loqui oporteat. Eſt aūt verbum varie a varijs diff. nitum ꝑpterea ꝙ varie ſignificet. Primo enī ſacrę ſcripturę diffiniunt verbum eſſe: qḋ intra aī ſilentiū mēte concipimus videlicet ipſam cogitationem quę adhuc conſcientię ſecreta retinetur. Uocem vero per quam verbuꝫ ꝓfertur in medium. Uox ſonus index eſt cogitationis: verbuꝫ vero ipſa cogitatio. Sicut enim quando verbum corde concipimus neceſſaria eſt vox quaſi quoddam vehiculum verbi: ⁊ quodlibet verbum ipſum per oris ſonum ad alium trāſferimus: tamen ſic eum integrum etiam intra nos clauſum tenemus: ⁊ ſic a loquente tranſfertur: vt tamen in ſua ſede teneatur. Aliquando verbum dicitur: ꝙ are ſiue facto diſtinguitur: vt nō eſt opus verbis ſed factis Hinc dare verba dicimus pro decipere. Aliquādo ſumitur pro vt ē vna ex octo partibus orationis in quo omnis vis oratiōis eſt. Hinc Uerbale nomen dicitur quod a verbo deſcendit. Aliquando capitur pro vniuſcuiuſqꝫ ſigno. quod ab audiente poteſt intelligi. vnde verboſus multiloquus. Aliquando pro Conteſta oratione: c̄ꝫuis in ea multa ſint: vt apud proph̄as ſępe legimus verbum quod factum eſt. Et apl̄us. Preſbyteri dupli ci honore honorētur maxime qui laborāt in verbo ⁊ doctrina. Quantocunqꝫ tempore quiſqꝫ in predicando euangelium laborauerit: non verboruꝫ ſed verbi dei predicator erit Et quantocunqꝫ tempore quis in vniuerſa vita ſua qua iſtā gerit carmen quantalibet longitudine protendatur quęcunqꝫ verba vel ore vel ſola cogitatione locutus fuerit corde in penitenti contra remiſſionē peccatoruꝫ quę fit in eccleſia verbum dicit ꝯ ſpiritum ſanctum. Eſt ⁊ verbum ſententia ſeu enunciatio quę vno ligatur ⁊ ſtringi ur verbo. Ter. in adel. Poſtremo illud non meum verbum facio. quod Mitio bene ⁊ ſapienter dixit.

Verba dare: eſt decipere. Ter. in an. Cui v̾ba dare eſt difficile.

Verba ad rem conferre: eſt hoc agere quod dicit. Terē. ī heau. Uerum ſi verba ad rem conferet vapulabit.

Verbale qḋ a verbo deſcendit: vt lector a lego. rector a rego.

Verbulum diminutiuū. Hier. Secreta v̾bula nō carēt ſuſpitōe.

Verboſus. multiloquus. Cice. Habes epiſtolam verboſiorem fortaſſe q̄ꝫ velles.

Verboſito. as. verba profero. Hiero. Nullius eſt meriti ore diuina officia verboſitare: ⁊ miſera mente quę intrinſecus imminent vagando circuire.

Veruierbium: verus ſermo. Plau. Tu repertus philocratem q̄ ſuperes veruierbio.

Verbena proprie vt ait Ser. Herba ſacra ſumpta de loco ſacro capitolij qua coronabantur fęciales ⁊ pater patratus: fędera facturi: vel bella indicturi. Abuſiue tamen etiam verbenas vocamus omnes frondes ſacratas vt eſt Laurus oliua vel myrthus. Teren. in an. Ex ara hinc verbenas ſume. Nam myrthum fuiſſe Menander teſtatur. Do. vero verbenas ait eſſe omnes hęrbas ⁊ frondes feſtas ad aras coronandas ex aliquo loco puro decerptas: q̄ſi hęrbenas. Ply. li. xxij. Scribit nomine ſagminum ⁊ verbenarum ſignificari gramen ex arce cum ſua terra euulſum. Idem lib. xxv. verbenacam peculiariter vocat hęrbam quam gręci hierobotanen. quaſi ſacram hęrbam dicunt aliqui periſtereon: quaſi columbariam: ſed in ſimplicibus quis melior ac ſine comparatione preſtantior quam dioſcorides: hic igitur de verbena ita ſcribit ϖεϛ ἰϛεριον φυεται εν τοις εφ Δροις τοϖοις οι-

δὲ τρὶ γόνδνοι δὲ βουνιόμ οι δὲ ἱερὰ βοτάνη οἱ δὲ φιλτροδοτης ἀίγυπτιοι πέψετε προφηται ηρας δακρυον οἱ δὲ αἱματγαλης οἱ δὲ αἱμα ερμου ρωμαιοι κρίσαγαλλινακια οἱ δὲ περιστερέωνα ορθου ονομάσαι.

Vergilie ſtellę ſunt quę ⁊ pliades: ⁊ Inſtitoꝛ veſtis dr̄: ita appellatę ꝙ earū oꝛtu ver finem facit: ſeu ꝙ circa ęquinoctium vernū fit earū oꝛtus matutinus. Sunt autem ſeptem in tauro locatę quaꝝ ſigno ex oꝛiente ęſtas ſignificatur: occidente hyem oſ̄ditur. Earum exoꝛtus fit circa. q̄nto idus maias diſtans ab ęquinoctio verno vnde quinquageſimo die.

Vercelle inq̄t Hiero. ligurū ciuitas haud ꝑcul a radicibus alpium ſita olim potens nunc raro eſt habitatoꝛe ſemiruta.

Vereoꝛ.eris.veritus.timeo. Sꝫ ꝓpꝛie vereri liberoꝝ̄ qui honeſti gratia mouenť. Timere ſeruoꝝ̄: qui foꝛmidine pęnę faciunt. Dictum Uereo a ve. ⁊ reoꝛ. q̄ſi valde reoꝛ: quia ea quę timemus multi facere ac diu cogitare ſolemus. Huius compoſitum eſt reuereoꝛ: quod eſt venerationi habeo: ꝙ ē timoꝛ agendi quod repꝛehēdi poſſit. Hinc Reuerentia Iuue. His nullus pudoꝛ verbis aut reuerentia menſę.

Verenda dr̄ loca quę nō niſi cū verecundia noīantur.

Verecundoꝛ. verecundia teneoꝛ. Cice.li.iiij.de oꝛa. Alterum cōtantem ⁊ quaſi verecūdantem incitabat. Uerecundus q̄ verecundia tenetur. Lꝫ q̄ſqꝫ pꝛo audaci ſumatur. Plau. Sic ē vera ꝑdico niſi etiam hoc falſo dici: inſimulaturus es. nimis verecunda es. Uerecunde aduerbiū. cum pudoꝛe.

Veredarius: nunci⁹ curſoꝛ: ſiue tabellarius ęqueſtris celeri celeritate lr̄as perferens: vt acaballis caballarius. Ueredus enī dicitur equus velociſſimi curſus quibus vſi ſunt maiores in venatione. Mar. Parcius vtaris moneo rapiēte veredo. Idem. Stragula ſuccincti venatoꝛ ſume veredi. Talibus noſtra tēpeſtate vtuntur lancerarij equęſtres ſtratioticos quos dicunt lanceas manibus recipꝛocantes. Hiero. in lib. heſter. Epiſtolę miſſę ſunt per veredarios: ⁊ egreſſi ſūt veredarij celeres nuncios perferentes.

Vergo.is. ſi ſm̄ Diom. xi. ſum: ſignificat declino. Uir. li. xij. Quo vergat pondere letam. Huius compoſita ſunt Deuergo deoꝛſum verego. a quo Deuergentia pꝛo curuatura. Gel. Nam quāta partiuꝫ circuloꝛumqꝫ cęli ex deuergentia ⁊ conuexionibus quid varietatis fit quis non videt. Inuergo. Plau. in Cur. Ipſum expecto tangere īuergere in me liquoꝛes tuos.

Verro.is. verri ⁊ verſi. ſuꝫ ſignificat traho a rete quod verriculum dicitur. Uirg. Hinc verſa puluis inſcribitur haſta. Idē Quippe ferant rapidi ſecum verrantqꝫ per auras. Aliquando verto. Idem. Adnixi toꝛquent ſpumas ⁊ cęrula verrunt ęquoꝛa aliquando Mundo: ꝙ trahendo ſoꝛdes mundenť. Iuue. Uerre. pauimentum: nitidas oſtende columnas. Huius compoſita ſunt cōuerto. Col. lib. viij. Diligēs paſtoꝛ quotidie ſtabulum conuertit nec patitur ſtercus aut humoꝛē cōſiſtere. Cato. Uillā conuerſę mūdeqꝫ habeat Deuerro. deoꝛſum verro. Euerro. extra verro.

Verriculum recte piſcatoꝛium quod trahendo euado educitur Uerricula veteres pꝛo articulo vſurpabant.

Verretrum mēbꝛū virile a verrendo dictum. Hiero. Cur poꝛtas verretrum paule: cur a ſexu fęminarum barba pilis alia qꝫ membꝛoꝛum qualitate diſtingueris.

Verto.is. verti. verſum a vere dici putatur: q̄ſi vere annus incipit verti. Uir. Goꝛgona deſecto vertētē lumina collo. Interdū traho. Uirg. Et verſa puluis inſcribitur haſta Interdum transfero. cū quidpiam de vna in aliam linguaꝫ trāſferimus. Plau. Uertit. barbare. Interdum cōſidero voluo agito. Sal. exercitum vertere. Huius compoſita ſunt. Aduerto. animaduerto. auerto. conuerto. circūuerto. diuerto. Euerto. Inuerto. Interuerto. Obuerto. Peruerto Pręuerto. Reuerto. ſubuerto. ⁊ tranſuerto.

Vertoꝛ. deponens. eiuſdem ſignificationis cuꝫ verto. Uir. Uertitur interea cęlum ⁊ ruit oceano nox. Hinc cōponuntur. Reuertoꝛ ⁊ pręuertoꝛ.

Vertere ſolum dicebātur vrbe cedentes ſiue ob decoctā creditoꝛibus pecuniam: ſiue ob exilium. Liui. li. iij. Collegę eoꝛum exilij gratia ſolum verterunt. Ci. pꝛo Cecin. Qui volunt penam aliquam ſubterfugere aut calamitatem: eo ſolum vertunt. i. locum mutant.

Verſo.as. frequentatiuum a verto. Hoꝛa. Uos exemplaria gręca nocturna verſate manu: verſate diurna. Et eſt actiuuꝫ: a quo fit Uerſoꝛ deponens. Unde Controuerſoꝛ. Eſt autem verſari in aliqua re aſſiduum eſſe Ci. In quibus pꝛopter illas inſanias ſubſtructiones facile mille hominum verſabatur. Conuerſoꝛ ⁊ diuerſoꝛ eiuſdem cum ſimplici ſignificantię. Aug. Sentiunt ſe eſſe peregrinos: ſic diuerſantur in opulentia diuitiarum ſuarum quomodo viatoꝛ in ſtabulo trāſiturus non poſſeſſurus.

Verſatilis ⁊ hoc verſatile. penul. coꝛ. ꝙ huc ⁊ illuc verſatur: ſiue qđ idoneū eſt vt verſeť: vt gladius v̄ſatilis: axis verſatilis. Ply. li. xxxvj. Idem molas verſatiles. Uolſinę inuentas.

Verſipellis. qui facile vertit pelle. hoc eſt vultum ⁊ apparentiam ⁊ quomodolibet faciem mutat. i. verſutus ac diſſimilatoꝛ: qui modo vnum: modo aliud oſtendit. Plau. in am. pꝛopꝛie dixit. Uerſipellem ſe facit quando lubet. Sunt qui dicāt vulgo infixam opinionem eſſe: homines in lupos verti: rurſuſqꝫ reſtitui ſibi.

Verſutus. q̄ vertiť. Plau. in epi. Uerſutioꝛes q̄ꝫ rota figularis. Ci. li. iij. de nā deo. Uerſutus a v̄ſando đꝛ cuius tāq̄ꝫ celer tota mēs v̄ſatur. Aliq̄n tn̄ verſutus ꝓ perito poniť. Pla. Nec magis verſutū: nec quo careas ęgrius. Pꝛopꝛie tamen verſuti dr̄ q̄ mentē crebꝛo ad malitiam vertant. Hinc verſutia calliditas: malitia. Uerſutiloquus ⁊ verſutiloquax.

Verſicoloꝛ. pe. coꝛ. apud iuriſconſultos id đꝛ qđ vertit ⁊ mutat coloꝛē. Uñ veſtes quę ex lana nō tincta. i. natiuo coloꝛe ſunt fcē: coloꝛię dr̄: qꝛ nālēꝫ coloꝛē hn̄t: ſiue albū: ſiue pullū ſiue rufum. Quę v̄o in aliū coloꝛē v̄ſę ſūt v̄ſicoloꝛię. Pꝛopꝛie tn̄ a Ply. verſicoloꝛię ſeu verſicoloꝛes dr̄ quę varijs coloꝛibus cōſtāt: q̄ſi eos mutare inuicē videanť vt ē cauda pauonis et collū colūbę: ⁊ aq̄ maris. Liui. Punico bello interdictū fuiſſe mulieribus ne verſicoloꝛibus veſtirenť. i. coloꝛis varietate diſtinctis. Illud vero Uir. Uerſicoloꝛibus armis. exponit. Seruius. depictis: ꝓꝑ qđ bellicoſus oſtenditur.

Verſura. a verto. is. đꝛ cū aliq̄d vertuť. Uar. li. j. de re ru. Nam aliquod ex q̄buſdā folijs ꝓꝑ eoꝝ̄ verſurā qđ fit anni tp̄s vt dici poſſit vt olea ⁊ ppl̄s alba ⁊ ſalix. hoꝝ̄ enī folia cū cōuerterūt ſe: ſolſtitiū đꝛ fuiſſe. Itē verſura đꝛ locus ad quē cū q̄s ꝑuenerit reuertiť. Col. li. ij. Sulcū āt ducere lōgioꝛē q̄ꝫ pedū centūuiginti ↄtrariū pecoꝛi ē: cū ventū erit aduerſurā in pꝛioꝛeꝫ ꝑtē iugū ꝓpellat: ⁊ boues ibibeat: vt colla eoꝝ̄ refrigeſcant. Itē verſura ē quam. gręci cāpen vocāt flexus ipſe anguloꝝ in ędificijs ⁊ parietibus exterioꝛ: vt eſt apud Uictr. ꝓꝑ qđ et crura ipſa. Uege. in iumētis gābas vocat: q̄ſi campas. Uerſurā facere antiq̄ dicebāt mutuo pecuniā ſumere: ꝙ initio q̄ mutuabāť ab alijs nō vt domū ferrēt ſꝫ vt alijs ſoluerent id faciebant ⁊ velut vertere creditoꝛē videbanť. Do. verſuram facere ē ęs alienū ex ęre alieno ſoluere. hoc fit: q̄n ęs alienuꝫ nobis ↄflatū fuerit: nec nobis tn̄ pecuniaꝝ ſit vt q̄d diſſoluē liceat: vbi diſſoluendi tp̄s aduenerit. mutamus creditoꝛē: ab altero. ſ. vſurarium ęs accipientes qđ alteri reddamus. Hie. de moꝛte Paulę. Liberalitas ſola excedebat modum ⁊ vſuras tribuēs verſuram quoqꝫ ſępe faciebat vt nulli ſtipes rogantiū denegaret. Ter. Uerſurā ſolues. i. creditoꝛem mutabis. Seneca. Ab epicuro verſura facienda eſt: quod ſig̃t mutuationem ſnīę faciēdā eē ab epicuro. Cice. pꝛo Cęlio. Nulli ſumptus: nulla iactura: nulla verſura.

Verſoꝛia apud Plautum vř eſſe inſtr̄m nauticum ex quo ſoluturi cognoſcebant vnde flarent venti: ⁊ an mare admitteret cuiuſmodi fere apud nos magnetis vſus in eo vaſe quod ꝓpyxidecula vocatur.

Verſus. a. um. participium: vt riſus eſt in luctum.

Verſus. us. carmen. a verto. Aug. li. ij. de oꝛdine. Et ne lōgi⁹ pedū curſus ꝓ volueret q̄ꝫ eius iudiciū poſſꝫ ſuſtinere: moduꝫ ſtatuit vñ reuerteret. Et ab eo ipſo verſum vocauit. Inter-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dum verſus ſigt ordinē ſeu tractū. Uirg. Ille ēt ſeras in verſum diſtulit vlmos. Interdū cātū. Ply. cātuꝫ imitabant̄ luſcinię iuniores verſuſqꝫ quem imitentur accipiunt.

Verſus ꝑpoſitio: actum reqrit ⁊ fere ſp poſtponit̄. Plau. Ego portū verſus pgā ⁊ pquirā: quē ſi nō īuenero domū verſus ruertar. Dicimus ēt. Quoqꝫ verſus: q̈qꝫ verſus. Utroqꝫ verſus. i. ī vnāquāqꝫ ptē. Quocūqꝫ in vtrāqꝫ ptē: hꝫ qñqꝫ adiunctā aliquā ꝑpoſitiōem: vt ad occidētē verſus. Ad caſtra verſus. In forū verſus. Cice. in Lel. Is primū in forū verſus inſtituit agere cū pplo. Qñqꝫ aduerbiū: vt ſurſum verſus. Dicimus ēt Uerſum. Uñ aduerſus ⁊ aduerſum.

Vertex. q̄ ⁊ vortex. a verto. is. ꝓprie vertices dnr̄ contorti vēti ac rotati a q̄bus fit q̄ typhon vocat̄. i. vibrat⁹. Uortice: vt inquit Apul. in coſmo. torquetur humus arida: ⁊ ab imo erigitur ad ſummum. Uentus auctore Sen. li. v. nāliuꝫ qōnū aliquo ꝓmōtorio repcuſſus: atqꝫ in ſe volutatus facit vorticeꝫ: qui circūactus: ⁊ eūdē ambiēs locū: ac ſe ipſa vertigine ɔcitās vertigo vocat̄. Docet Quīti. li. viij. verticē eſſe ɔtortam in ſe aquā vel q̄cq̄d aliud ſilr̄ vertit̄. Uir. Ingēs a vertice pōtus. Cic. li. ij. tuſ. Per trāſlationē vertices dolorū dixit ꝓ vertigine rotatiōeqꝫ q̄ in doloribus circūagit. Lancinatqꝫ ꝑcordia. Inde pp flexū capillorū ps ſumma capitis ḋr vertex: ſiue qꝛ ad occipitiū ī decliue vertit̄. Uñ dicere ſolem⁹ a vertice vſqꝫ ad calcē. i. a ꝑncipio vſqꝫ ad finē. Apul. tñ ad verticē appellat qō tenui cute capilliſqꝫ cōtegitur: q̄ ī dogmate plonis ſic ſcribit. Deniqꝫ. ipſius capitis verticē ſpecta tenui cute ɔtectū capilliſqꝫ hirſutū aduerſus viꝫ frigoris ⁊ caloris. Ply. lib. xj. Binos hoīum tñ aliq̄bus vertices dat cū ait. Uertices bini hoīum tñ aliq̄b⁹ capitis oſſa plana. Ab hui⁹ ſilitudine: qō ī mōtibus eminētiſſimū ē: vertex appellat̄: qm̄ q̄ ibi naſcunt̄ ptim ī dexterā: ptiꝫ ī ſiniſtraꝫ vertant̄. Itē altiſſimę ptes cęli q̄s gręci polos vocāt: dnr̄ vertices: ꝙ circa hos mūdus rotetur. Uir. Hinc vertex nobis ſp ſublimis: at illū ſub pedibus nox atra videt: maneſqꝫ ꝓfundi pp qō ēt cardies dnr̄ a ſilitudine eoꝝ cardinū circa quos valuę voluunt̄. Apud. Uir. li. Ge. ꝓ aq̄lone ponit̄. Tēpeſtas a vertice in ſyluis incubuit: proprie tamen vnde initiū ē vortices antiq̄ per. o. litteraꝫ pronunciabant. primus africanus per. e. vertices dixit.

Vertebra. pe. cor. ſiue vertibulū dicit̄ vbi ſummę oſſiū ptes nō ęqualr̄ finiunt ſꝫ quibuſdaꝫ craſſioribus nodis cōglobatę ⁊ ſubſtringuntur facilius neruis ⁊ tutius vertuntur.

Verticulum īſtrumentū quod fuſo adhibet̄ vt facilius vertat̄. Cuius diminutiuum eſt Uerticillum.

Vertigo. pe. ꝓ. idē qō vertex: morbus capitis ex frigidis ⁊ lētis humorib⁹ deuocatis orit̄: ita vt ſic affecti occaſiōe pua ſuccidant. Dictus. qm̄ ob oculos eoꝝ vorticoſa q̄dā ⁊ rotatilia circūagi videant̄. Greci Scotoma: ſiue ſcotomiam vocant.

Vertunus p ſimplex. n. ſicut portunus. dcūs fuit deus ī vertēdarū rex. i. emēdax ac vēdēdarū: vel vt inq̄t. Do. q̄ reb⁹ ad opinata reuertētibus ꝑeſt. Sępe āt male cedit qō bonū putat̄: ⁊ hoc ē male v̄tiſſe: vt ille gradius q̄ muneri dat⁹ ē: adminiculū fuit regię peūtis. Ter. ī adel. Quęres tibi male vertat. Uel vertunus dcūs ē annus a vertendo. Semp eni ɔuertit̄ finito curſu. Hor. Uiuē vertunis quotquot ſū natus iniquis. vñ annus vertēs cū ſol ad ſignū vñ cępat redit vt inq̄t Uict. vl̄ dicit̄ vertunus a verſo mutatoqꝫ curſu fluminis tyberini. Ouidi. li. vj. faſ. Nomē ab aduerſo cęperat amne deus. Uel dicitur vertunus ꝙ vertatur in quācūqꝫ figuram.

Vertunalia: vertuni feſta que fiebant menſe octobri.

Vertius: magnarū virium dicit̄. Pompo. Homo in currendo vertius qui cum athlante contendat.

Veruco. as. ſignificat Uerto.

Verpus. decorticatus pellē nō hñs. Quonoīe ēt dcūs ē digitus medi⁹ a vertēdo podice. Et iudei dcī ſūt verpi ꝙ auerſaꝫ ab alijs nāꝫ hēre videant̄. Iuue. Eadē niſi ſacra colēti q̄ſitū ad frontē ſolos deducere verpos. Uel. qō patiētes ſanguis fluxū hoc digito vertēdo podici vtunt̄. Et verpa mēbrū virile. Mar. Nō niſi p ſomnum nunc arrigis ⁊ tibi me vi īcipit in medios meiere verpa pedes. Dcā verpa ab īuerſa pellicula.

Vertagi dicunt̄ canes ſponte inuenationem exeūtes: ꝑdāqꝫ domum referētes. Mar. Non ſibi ſed dño venatur vertagus acer. ille ego ſum leporem qui tibi dente feret.

Verres. is. ⁊ verri. nomen proprium viri romani contra queꝫ. Cice. orationes habuit: quę Uetrinę appellātur. Et Uerres porcus non caſtratus dicitur.

Verū: ſolidū ſyncęrū: nō falſum: ꝙ vernio tpe ſole arietē īgreſſo oīa vere naſcunt̄: ptuſqꝫ ad maturitatē puenerūt: cū alijs tēporib⁹ nata ſępe deficiāt. Aug. li. ij. ſoliloq̄oruꝫ. Uerū ē qō ita ſe hꝫ vt cognitori vr̄ ſi velit poſſitqꝫ cognoſcere. Quidā hoc nomē a ve pticl̄a. q̄. vehemētiā ſigt: ⁊ res deducūt q̄ſi nō verborum ſonitus īanis ſꝫ ſolida res. Hic veritas dcā ē. ⁊ verifico. as. aliqñ verū ḋr bonū: ęquuꝫ iuſtū par ⁊ vtile. Hor. lib. j. epl̄arū. Metiri ſe quēqꝫ ſuo modulo ac pede verū. Ci. li. iij. tuſ. Si maxīe verū ſit ad corpus oīa referre ſapiētē. aliqñ ſumit̄ ꝓ veridico. ſicut eɔ̄rio falſum ꝓ fallax. Ter. ī an. Sū verus. Qñ vero cōiūctio ē ponit̄ ꝓ ſꝫ: ⁊ ſepe iūgit̄ cū tñ: vt verꝫ tñ ⁊ cū eni vero: vt verū eni vero. Et cū eni Ter. in adel. Uerū enim: quando promerui fiat ideſt certe.

Vero aduerbiuꝫ ſigt. certe vere ⁊ ponit̄ ī ꝑncipio orōnis. Uir. Egregiam v̄o laudē ⁊ ſpolia ampla refertis tuqꝫ puerqꝫ tu⁹. Eſt ⁊ ɔiūctio affirmatiua. Ci. Ego v̄o fui vellē vt ſcribis in meo grauiſſimo caſu affuiſſes. Interdum eſt aduerſatiua: ⁊ ſigt āt. Et ī eodē loco vtraqꝫ hoc ɔiūctio poni pōt añcedēte ſp aliq̄ dictiōe. Sene. Honeſtā tibi ꝓuinciā delegaueram: tu v̄o tāqꝫ turpē recuſaſti. Interdū Expletiua eſt: qñ. ſ. ornatus tñ cā ponit̄: vt tu q̄dē ſcribis: ego v̄o lego. Nuſqꝫ eni refert̄ ſꝫ tñ a ſnīa ſnīam diſtinguit. Ponit̄ ēt pro q̄nimo. Seneca Socratē cum Platone ⁊ zenoneꝫ ⁊ cleantē in animū meum ſine dignatione recipiā. Ego vero illos veneror ⁊ tātis noib⁹ ſemper aſſurgo. Ply. in prefa. Proinde occupantibus locuꝫ faueo. ego vero ⁊ poſteris. Dicimus autem Age vero. Sane vero. Iam vero. Enim vero. At vero.

Vero. as. verū dico Gel. Satin vates verāt ętate ī agenda Eſt ⁊ verare v̄a repñtare. Sido. quotiēs v̄ba graia carmina verat

Verax: qui vera dicit: ⁊ nō mentit̄: ⁊ plus eſt qꝫ verus: qꝛ in ax terminata verbalia copiā ſignificant: vt bibax. Hinc Ueracitas: quę eſt ſermonis integritas.

Veridicus. q̄ vera dicit. Similiter Ueriloquus. Ueriloquax: q̄ licet multa loquatur non tñ mentitur.

Veriſimile ḋr id quod lꝫ nō ſit verū: veri tñ ſilitudinem habet.

Vero fluuius celtiberię. a quo populi Uerones dicti ſunt. circa eum habitantes.

Verona ciuitas Uenetię a Gallis cōdita duce Brienno. a quo Brenona ꝑmo: deīde mutatis lr̄is Uerona dcā ē. vt Iuſti. li. xx. refert. quā Athesis fluuius īterfluit. Ex hac vrbe ꝑſtantes viri orti fuere. Catul. ⁊ Aemilius macer. poetę. Et vt falſo putāt Ply. ac Guarinus orator. ⁊ Zeno pontifex ſanctitate clarus. Hinc fiunt adiectiua Ueroneus ⁊ Ueronenſis.

Verruca. pe. ꝓ. locus in mōte editior. Cato. Cenſeo inquit ſi rē ſeruare vis faciūdū: vt q̄drigentos aliquos milites ad verrucā illā ire iubeas: eā vti occupēt īperes. Hic Carūcula eminēs ī corpe ſine pruritu. ⁊ vulgo porrus ḋr. Uerruca vocant̄ Ply. Ocymū mixto atramēto ſutorio verrucas tollit. Serenus. Interdū exiſtit turpi verruca papilla. Hic quōdam fabio verū cognomē adhęſit q̄ ſolus pr̄ię cūctādo reſtituit rē. Huius diminutiuū ē Uerrucula. Col. li. viij. Caper cui ſub maxillis. binę verruculę collo dependent optimus habetur.

Verrucoſus: hō verrucis plenus ⁊ varias eminētes ptes hñs. Uerrucoſa loca in ęq̄lia ⁊ diuerſas ptes eminētes habentia.

Verrucaria herba quę verrucas tollit. Ply. Uerrucas cum ſale tollit ſuccus e follio. vñ noſtri verrucariam herbaꝫ appellauere. Alio noīe heliotropium vocatur.

Veruex. ab ī verſis teſticulis ḋr. Eſt eni mas īter oues cui ī verſi ſiue adēpti ſūt teſticuli. Nā q̄ ad gñandaꝫ ſobolē integer tenet̄. Aries dicit̄. Sectarius veruex: qui gregē agnorum ꝑcedens ducit. Inde fit Uerueeinus veruecina veruecinuꝫ pe. pro. Ply. Et hircinus ⁊ veruecinus adeps ei vtilis eſt.

Veru. ī ſingulari. ē īdeclinabile. in plurali hꝫ oēs caſus: ſigatqꝫ

inſtr̄z ferreū cū cuſpide quo carnes ad ignē torrere ſolemus
Uir. Pinguiaqꝫ in verubꝰ torrebimꝰ exta colurnis. a vſan-
do deductū nomē: vt inq̄t Uarr. Nā ad ignē iugit̄ verſatur
Hic telū ad eius ſil'itudinem ſcm̄: veru dr̄. Uirg. Et tereti pu-
gnant mucrone veruqꝫ ſabello. Uñ Ueruta pila dn̄r q̄ ver-
ua hn̄t p̄fixa. hic Luc. li. viij. Ceſaries cōpreſſa manu phario
qꝫ veruto. Et Ueruti ppl'i volſci dcī ſunt q̄ dolonibus in p̄
lio vterent̄. Uir. li. ij. Ge. Aſſuetumqꝫ malo ligurē: volſcoſqꝫ
verutos. Ueru a grecis dicitur obelus.

Veruculū diminutiuū. paruū veru. Inſtr̄m quo fabri vtuntur
e ferro. Ply. Spuma ex argento ſublata veruculis ferreis at
qꝫ in ipſa flāma cōuoluit̄ veruculo vt ſit modici ponderis.

Vermis. a vertendo dicitur. q̄ ſeſe torquendo repat. Huius di
minutiuum eſt. Uermiculus.

Vermīa: dolores corpis: q̄ quodā minuto motu q̄ſi v̄mes ſcin-
dere vident̄. Ply. magi eo v̄mina ꝛ deſintheriā curari putāt

Vermino verminas pe. cor. v̄mes hēo. Cor. Celſus. Nihil ē pni
cioſius pueris dū verminant. Hinc verminatio p̄ morbo p̄
ſertim in iumētis. Seneca. Morborū prima verminatio ve
xat. Hinc Uerminat̄ pro torquet̄. Uar. Septimo mēſe ver-
minari cepit: partū putauit propinquum.

Verminoſus qui vermes habet. Unde Uerminoſe aures que
vermes intus habent.

Vermiculor. aris. vermiculos facio. Ply. Uermiculant̄ magis
minuſue q̄dam arbores oēs tamen fere. idqꝫ aues caui corti
cis ſono expiunt̄. Hic v̄miculari minuta opa facere. Et v̄mi-
culata opa dn̄r q̄ puis teſtulis e laborata ſunt: q̄lia q̄ muſaica
vocāt. Muſea enī appellant̄ q̄ in edificijs ex pumicibus de-
pēdētia fiūt ad imaginē ſpecus reddēdā. Ply. vermiculatis
ad effigiē rex ꝛ aīalium cruſtis. Et vermiculatim minutim.

Veſanus. p. p. vecors crudel' furioſus. a quo veſania vecordia

Veſcus. a. um. aue ꝛ eſca cōpoſitū ē: ꝛ ſig̃t. cū edendi faſtidio. ſic
lucillus appellat veſcū: vt id dicat̄: qd̄ ī eſca ꝛ cibatu appetit̄
ꝛ id faſtidioſum ē. Feſtus ſcribit ēt veſcū ſig̃are faſtidioſuz
ꝛ edacē. veſcū quoqꝫ dr̄ q̄cq̄d ad eſcā ptinet: ꝛ q̄cq̄d edibile ē
ab edendi ītēſione. Uñ Luc. Ueſcū ſalē: vt vehēat vim au-
gēdi ītēdēdiue: veſcūqꝫ papauer: q̄ vꝫ ī cibis adhibeatur. Et
veſcas ſalicū frondes: qm̄ eſcis iuuencorū ſunt: accōmodate.
Rurſus veſcū: ponit̄ p̄ paruo ꝛ minuto. Uñ ꝛ apud marſos
lingua v̄nacula cū dicūt maluā veſcā: itelligunt de ea q̄ꝫ par
uā dicūt. Ouid. li. iij. faſ. Nūc vocor ad nomē vegrandia far-
ra coloni q̄ male creuerunt veſcaqꝫ pua vocant Ply. lib. vij.
Corpe veſcos eē ſꝫ eximijs niribus. Hinc veſculi male cura
ti ꝛ graciles hoīes nūcupāt̄. Et araneax telē veſcē dn̄r Ser
uius q̄ frondes ſalicis veſcas p̄ teneris ꝛ arētibus expoſuti
iure icēſſit̄: niſi p̄ gracilibus ꝛ male habitis acceperit. Fere
enī q̄cūqꝫ macilēta ꝛ male curata ſūt hēctū ſicca eſſe tum te
nera. i. iniurijs obnoxia. frangiqꝫ atqꝫ pati mollia.

Veſcor. eris p̄prie cibo vtor. Uirg. Ueſcit̄ enea fil' ꝛ troiana iu
uētus: ppetui terga bouis. Et ſic ꝯſtrui pōt cum acc̄o. Hie. in
Leui. Ut offerat p̄ ſe duos paſſeres viuos quos veſci licitū
eſt. Improprie p̄ vtor alibi poſuit. Qd̄ ſi ſcā viruz ſeruāt ꝛ ſi
veſcitur aura etherea. Ponitur q̄nqꝫ p̄ video. Actius. Pri-
us q̄ꝫ infans facinus admittat oculi veſcuntur titi.

Veſſica. pe. p. folliculus ī quo vrina colligit̄ īfra aluū a pore pte
xaper tn̄ vēſica p̄ enī pferri cēſet q̄ nō ſit ſine vēto. Hor. Et
diſploſa ſonat q̄ tū vēſica pepedit. Hie. tn̄ ꝛ veſſicam ꝛ dimi
nutiuū veſſiculā appellat id quo aues cibū ꝯtinēt: vt ī leuico
nico. veſſicula gutturis ꝛ plumas piſciet p̄pe altare.

Veſta Saturni filia ex ope: q̄ p̄ terra q̄nqꝫ ſumit̄: eo q̄ rebus
oībꝰ veſtiat̄: ſeu qꝛ vi ſua ſtet. Oui. li. vj. faſ. Stat vi terra ſua
vi ſtādo veſta vocat̄. Ser. veſta dicta απότου εςιασ: vt
digomos ſit adiecta ſicut ꝛ ver. Enetꝰ venetus: Interdū po
nitur p̄ igne. Idē. Nil alind veſtaꝫ q̄ꝫ verā intellige flāmaꝫ:
qꝛ ignis ſiue flāme dea eſt. Et q̄dā dicūt nihil aliud a veſta-
libus virginibus in ede veſte q̄ꝫ ī extinguibilē ignē aſſerua
ri. Qui ſi forte fuerit extinctus neq̄q̄ꝫ reparari ſas erat ex hoc
igne humanis manibus elaborato: ſꝫ accēſa p̄ fomites ex ſo-
le flāma purus ꝛ celeſtis ignis eliciebat̄. Fuit etiā hoc noīe
virgo perpetua cui veſtales virgines ſacrificabant.

Veſtibiliū. a ve pticula: q̄ diu ſig̃t: deducit̄. Eſt enī locus añ ia-
nuā domus vacuus: p̄ quē a via ad edes: itur. Plau. in muſ.
Uide veſtibulū añ edis hoc ꝛ ambulacrū cuiuſmodi. Naꝫ q̄
domos amplas antiq̄tus faciebant locū añ ianuam relinque
bāt q̄ iter fores domus ꝛ viaꝫ medius eēt. In eo loco q̄ dn̄m
eius domus ſalutatū venerant priuſq̄ꝫ admitterēt̄: ꝯſiſtebāt
a q̄ ꝯſiſtiōe ꝛ q̄ſi ꝯſtabulatione veſtibula appellata ſunt ſpa
tia ī q̄bus multū ſtaret̄: ab aduenietibus p̄uſq̄ꝫ ītromitterēt̄
in domū. Alij veſtibulū a ve. p̄uatiua deduci volūt referētes
nō ad eos q̄ aduenīūt: ſꝫ ad eos q̄ in domo cōmanēt qm̄ illic
nunq̄ꝫ ꝯſiſtant ſꝫ ſolū trāſitus cā ad hunc locū veniūt exeun
do ſeu redeundo: vt ſit veſtibuluꝫ nō ſtabulū ſicut ve ſanus
nō ſanus. Pōt ēt dici veſtibulū prima p̄s ianue: q̄ ianuā ve
ſtiat: vel vt Ouidi. ait a veſta: q̄ ea potiſſimuꝫ p̄s in edificio
ſit veſte cōſecrata. Iō puelle cū nubūt nō tāgūt pede veſtibu
lū ne numini dicatū locū calicātes ſacrilegium committant.
Luc. Tranſlataqꝫ vetat cōtingere limina planta. Nam ī pri-
mis ingreſſibus ꝛ in ſpatijs domorū veſte hoc eſt are ꝛ foci
ſolebāt hēri. Oui. li. vj. faſ. Hic quoqꝫ veſtibulū reor dici vñ
precamur quā famur veſtā que loca prima tꝫ.

Veſtis a velando q̄ corpus velet: ſeu a vellere: qd̄ eſt vniuerſe
ouis lana. Et eſt gn̄ale īdumētum tā virile q̄ꝫ muliebre quo
cōtinentur oīa lanea linea ſerica bombycina que induendi p̄
cingendi tegendi amiciendi inſternendi accubandiqꝫ cā ap-
parata ſunt: ꝛ que acceſſionis iure cedūt: que ſunt Inſtite pi
cture clauiqꝫ qui veſtibus inſuunt̄. Ponit̄ interdū Ueſtis
pro barba. Unde Inueſtes imberbes appellantur.

Veſtio. is. iui. itū a veſte fit: ſꝫ trāſfert̄ ēt ad alia. ꝛ plerūqꝫ con-
ſtruit̄ cū abl'tō. Cice. de nā deox. ad oc'los trāſtulit cum ait.
Primū oculos mēbranis tenuiſſimis veſtiuit ꝛ ſepſit q̄s p̄-
mū p̄ lucidas fecit. Col. li. v. ad arbores. Ubi ſe frondibꝰ ve-
ſtierint teneris caulibus nec dū adultis modus adhibēdꝰ ē.
Hiero. ad parietes. Qui domos in arboribꝰ veſtiūt. Huiꝰ cō
poſita ſunt. Cōueſtio circumueſtio. Supueſtio. Ply. lib. xvj.
Imagines reruꝫ tenui folio breuiqꝫ ꝛ viridi ſuperueſtiens.

Veſtiariū. locus in quo veſtes vel ſeruant̄ vel vendunt̄. Aliq̄n
veſtiarij noīe veſtitus intelligit̄. Uide in dictiōe. Calceariū.

Veſtiarius. qui veſtiario preeſt: ac veſtes vendit.

Veſtiſpicus. ꝛ veſtiſpica. pe. cor. ſeruus ſiue ancilla cuſtodiens
veſtis. q̄ frequēti diligentia veſtes inſpiciant. Plau. Tuꝫ fa
milia tota veſtiſpici vinctor auri cuſtos. Afra. Noui nō in-
ſciam ancillulam veſpere ꝛ veſtiſpicam.

Veſtiplicia: mulier que complicat veſtes.

Veſticeps: puer q̄ iā veſtitus ē pubertate: qui barbaꝫ emiſit.

Veſtiſſimꝰ. a. um. qd̄ ē optīe veſtitū. Col. li. viij. Id pecus q̄ꝫuis
ex oībus aīalibꝰ veſtiſſimū: frigoris tn̄ impatientiſſimuꝫ eſt.

Veſp: p̄ ſtella q̄ Uenus dr̄ ſeu pro vltima pte diei gn̄is maſcu.
Sta. li. x. The. Sed veſp opacus lunares iā ducit equos. Sꝫ
ꝛ apud antiquos fe. gn̄is inuenit̄. Hec ſtella ēt veſpertigo ꝛ
veſpera a latinis ꝛ veſpus ſeu heſperus a grecis dicit̄ Uir.
Ite domuꝫ ſature venit heſperus ite capelle. Eſt aūt veſper
emulus ſolis ꝛ lune. Sed cū ſolē p̄cedit dr̄ lucifer: vt alter ſol
Et añ ortū ſolis appet in oriente. ꝛ in occaſu ſolis refulgens
veſp appellat̄ q̄ſi vicē lune reddēs. Uideturqꝫ ī occaſu ſtatī
poſtq̄ꝫ ſol occidit. Idē iubar a pacuuio appellat̄. Sed ꝛ hic
veſp. hoc veſperum: ꝛ hec veſpa ab auctoribus vſurpatur:
pro ſero diei quo ea ſtella appet: ſeu appere ſolet Hier. ī Le-
ui. Qui tetigerit morticina eox: immundus erit vſqꝫ ad ve-
ſperū. Aug. Iā ſi placet audiamus illū mane rapiētē: ad ve-
ſperam eſcas diuidētē. Hinc fit aduerbiū veſperi: qd̄ ſig̃t p̄n
cipio aduentus noctis. Id tp̄s greci ἑσπερα vocāt Inueni
tur ēt: veſper. a. um. Uñ cū veſperū dicimus neu. gn̄e. intelli
gimus tp̄s. Ply. li. viij. His hore rigādi matutina atqꝫ veſpe
ra. Idem Matutinum tempus ac veſperum.

Veſptinus. a. um. qd̄ fit veſpi. vñ orationeꝫ veſptinā dicimꝰ.

Veſperare eſt veſperā fieri. Gel. Taurus phus accipiebat nos
athenis cena plerumqꝫ ad id diei vbi iam veſperauerat. Id
enim eſt tempus iſthic cenandi.

Veſperaſcit: ſerum dieri fit. a quo Adueſperaſcit: ⁊ inueſperaſcit. Ter. Cur vxor non accerſitur: iam adueſperaſcit. Liui. lib. xxxix. Jam inueſperaſcebat.

Veſpna. cena apud veteres dicebať. Nã vt Feſtus inqͭt Cena vocabať qͦ nũc eſt prãdiũ. veſpna quã nunc cenã appellamus. Qͦ cõuiuiũ nõ niſi aduentante inibãt nocte priſci.

Veſpa: aĩal puũ volatile api ſiẽ. ꝙ veſpi muſcas venet̃ in cibo

Veſpaſianus nomẽ impatoris romani de quo Dion ita ſcribit de ipſo ι ϖσ η ϖως δ᾽ ε α ν η ρ ι ο υ δ α ι ο ς α χ θ η ι ς ϑ ε α ϖ α υ τ ο υ ϖ ρ ο τ ε ρ ο μ ϑ ε δ ε θ ε ι ς ε γ ε λ α σ ε κ α ι ε φ η ν υ μ μ ε μ μ ε δ η σ ε ι ς μ ε τ ε ν ι α υ τ ο μ δ ε λ υ ς ε ι ς α υ τ ο κ ρ α τ ῶ ρ γ ε ν ο μ ε ν ο ς ο υ τ ω μ ε μ ο υ μ κ α ι ο ο υ ε ς ϖ α σ ι α ν ο ς ε ι κ τ η ν α ρ χ η μ ω ς κ α ι α λ λ ο ι ε γ ε γ ε ν η τ ο.

Veſpillo. vilis cadauerũ funerator. ꝙ veſptino tpe mortuos efferre ſoleret ⁊ funebri põpa pp inopiaꝫ non poterant efferri. Unde ⁊ funera a funalibus dici autumat Do. qꝛ noctu efferebanť obſacrorũ celebrationẽ diurnam. Mat. Qui fuerat medicus nunc eſt veſpillo diaulus.

Veſptilio. incerte nature ẽ Uolat enĩ pẽnitis alis ſꝫ ĩter volantia nõ eſt habẽdus. ꝙ quattuor pedibꝰ gradiť: formatqꝫ pullos parit ⁊ nutrit: lacte quos gñat. Dictus veſpertilio ꝙ veſpere ſe ad volatũ pferat noctis. Amb. Ueſpertilio aĩal ignobile a veſpe nomẽ accepit ẽ aũt volatilis eadẽqꝫ q̃drupes ⁊ dentibus vtiť quos ĩ alijs repire nõ ſoleas. Parit vt q̃drupedia nõ oua ſꝫ pullos viuentes. Uolitat. ĩ aere auiũ more ſed crepuſculo veſptino cõſueuit effundi nõ aliquo volatu pĩnarũ ſed mẽbrane ſue fulta remigio quo ſuſpenſa velut pinnarũ volatu circũfert atqꝫ vegetať. Uar. Factus ſum veſpertilio neqꝫ in muribus plane neqꝫ in vulneribus ſum.

Veſulus. pe. cor. mons ligurie iuxta alpes inter ceteros clariſſimus ex cuius radicibus padus erumpit.

Veſeuus pe. p. mõs iuxta Sarnũ fluuiũ nõ lõge a neapoli bonitate vini celebratus q̃ ſemper emittit fumũ ⁊ ignes ſicut etna ĩ ſicilia. hic mõs ameniſſimis olĩ habitatꝰ agris excepto vertice. q̃ vt ait. Stra. li. v. cineroſus eſt ⁊ cauernoſus petris exuſtis quas color indicat igni abroſas fuiſſe. Uirg. lib. ij. Ge. Et vicina veſeuo ora iugo. hic vt q̃dã volunt dictus eſt veſuuius ⁊ per ſincopam veſuius appellatur a conflagratione. Nã veſuie fauille dñr Qui tito imperante ruptus in vertice tñ emiſit incendij vt ragiones vicinas incẽderet Alij ſicut Ser. dicunt Ueſuuium eſſe mõtẽ cãpanie. Ueſeuũ vero ligurie ſub mõtibus. De hoc Ueſuuio. Mar. li. iiij. hic ẽ pãpineis viridis veſuuius vmbris. Et ſubdit. cuncta iacẽt flammis ⁊ triſti merſa fauilla. nec ſupi vellent hoc licuiſſe ſibi.

Veſtigiũ: pedis ipreſſio. i. ſignũ qͦ a pede relinq̃tur. Uirg. lib. iij. Ge. Et gradiẽs ĩma vertit veſtigia cauda. Poniť qñqꝫ p extrema pte pedis. Jdẽ. li. v. Ueſtigia pma alba pedis frõtẽqꝫ oſtẽtans arduus albã. Per trãſlationẽ poniť p quocũqꝫ rei geſte ĩdicio ſeu ſigno. Leo papa. Ut ſicut oĩbus pfuit ꝙ poſt reſurrectionẽ dñi veſtigia vulneruꝫ in carne eius Thome aplĩ explorauit manus. ita ad noſtraꝫ vtilitatẽ. pficeret ꝙ infantiam ipſius magorum probauit aſpectus.

Veſtigo. as. pe. p. q̃ro q̃ſi veſtigia ĩdago a veſtigijs tãq̃ ĩdicijs dcm̃. Ci. li. iij. de ora. ipſa tractatio ⁊ qͦ quotidie ex ſe gignit aliq̃d qͦ cũ deſidioſa delectatione veſtiges. Huius compoſita ſũt. Jnueſtigo. ⁊ pueſtio q̃ ſignificãt querẽdo inuenio.

Veſtini populi italie inter Mauricinos ſabinoſqꝫ. apud quos olĩ fiebãt caſei laudati. mar. ſi ſine carne voles ientacula ſumere frugi. hec tibi veſtino de grege maſſa venit.

Veter. ſenex adiectiuũ trium generũ. Enn. Cum veter occubuit priamus ſub marte pelaſgo. Hic Ueterior ⁊ veterimꝰ. Pla. in bac. Senẽ tibi dedo illũ veteriorẽ Lepide vt lenituꝫ reddas. Trebo. Cice. p noſtro veterrimo veriſſimoqꝫ amore.

Vetus. q̃dã diciputãt. quaſi vietus. hoc ẽ ſine vietas enĩ debilitat vires. Alij a ve valde ⁊ etas ⁊ plerũqꝫ ad laudẽ. Unde dicimus. Apͦ veteres. eos vꝫ. auctoritatis plenos ſignificãtes. Jnterdũ ad vituperationẽ referť. Ter. in an. Sꝫ quid maliuoli veteris poete maledictis reſpondeat. Et eſt generis omnis cuius diminutiuum eſt. Uetulus.

Vetuſtus. a. um. idem quod vetus. Liui. lib. j. Poſſe quidem ſe vetuſto iure agere. Hinc Uetuſtas antiquitas.

Vetuſteſco. vetus fio. Col. li. j. Apothece recte ſupponenť his locis vnde plerũqꝫ fumus exoriť cuꝫ vina celerius vetuſteſcũt q̃ fumi quodã genere pco quẽ maturitatem trahunt.

Vetereſco. idẽ qͦ vetuſteſco. Col. lib. ij. aptior tñ ẽ ſurclis hoĩs vrina quã ſex mẽſibꝰ paſſus vetereſcere ſi vitibꝰ aut pomoꝝ arboribꝰ adhibeas. Hic ꝯponiť ĩuetereſco: qͦ ẽ valde vetꝰ fio ſeu valde ĩ ꝯſuetudinẽ venio. Nigidꝰ differentiam ponit ĩter Uetuſteſcẽ ⁊ vetereſcere: ꝙ q̃ vetuſtate deteriora fiũt vetuſteſcere dicanť. Uetereſcere: q̃ meliora. Sed Col. li. vij. docet vetereſcere ſiue ĩuetereſcere nõ ſp in melꝰ dici. Sed ſi iã inquit inueterauit morbus vehementioribus eſt opus remedijs. Sed de inuetero ſupra habitum eſt.

Vetero. as. vetus reddo. a quo vetereſco: vbi a mutať in e. Et compoſitum. Jnuetero a quo inuetereſco.

Veterator. auctore. Donato ẽ hõ aſtutia veſtus ⁊ ĩ oĩ re callidꝰ a mľtaꝝ reꝝ gerẽdarũ vetuſtate. Eſt ãt nomẽ v̾bale qͦ a vetero ⁊ a vetereſco venire poſſe vr̃: vt cũ in paſſiua ſig̃atione poſitũ ẽ a vetereſco p veteratus accipiať: q̃ſi ſenex factus vt Ulp̃. Precipiũt ediles ne veterator p nouicio. veneat. Ueterator vero a vetero idem eſt qͦ deceptor quaſi vulpes q̃ꝫuis p veteratore in aſtutia etiam ſumi poſſit: vt eſt illud Teren. in an. Quid hic vult veterator ſibi.

Veteranus qñqꝫ veterẽ ſig̃t: vñ veterana mãcipia q̃ a nouicijs deſtinguntť. veterana q̃ anno ꝯtinuo fuinerũt ĩ vrbe. Nouicia ĩtelligũť q̃ anno nõdũ ſeruierũt. Aliqñ Legionariũ vel eũ q̃ honeſte aliqñ militauit ⁊ iã ẽ a militia abſolutus.

Veteraneꝰ. a. um. qͦ ẽ vetꝰ. Col. ſi ſint veteranee vinee vt ſeperatos ſulcorũ cuiuſqꝫ gñis p ſingulos hortos inſeremus.

Veterina aĩalia dñr ad vecturam idonea que aliquid vehere pñt quaſi venterina ꝙ ad ventrem onus religatum gerant. Ply. Ungule veterino tñ generi renaſcuntur.

Veterinarꝰ qui veterinorũ curã gerit: ⁊ veterina ducit q̃ apud nos ꝯſueuit ẽt illa locãda domi nutricare ad queſtuꝫ. Unde equos mulos aſinos meritorios vocitamꝰ. Col. Nam ⁊ arator reperiť aliq̃s bonus ⁊ optimus foſſor: aut feni ſector: nec minus arborator ⁊ vinitor: tũ ẽt veterinarius ⁊ probus paſtor. Et Ueterinarij medici ſũt veterinorũ: hos nũc vulgus Mereſcalcos appellat. li. vij. Solent ẽt faſtidia cibo afferre vitioſa incrementa lingue quas ranas veterinarij vocant.

Veterinarius. a. um. qͦ ad veterinariũ ptinet. Col. li. viij. Quare veterinarie medicine prudẽs eẽ oꝫ pecoris magiſter.

Veteramẽtarius: ſutor calcarius q̃ veteres calceos reficit. Eaqꝫ forma dr̃ veteramentarius: q̃ ab armẽto armẽtarꝰ: a ferramẽto ferramẽtarius. Sue. de Uitelio. Caſſius ſeuerꝰ nec minus alij eundẽ ⁊ ſutorem veteramentariũ prodiderunt.

Vetulonium ſeu vetulonia locus in etruria.

Veternus: morbus ex nimio ocio ppetuũ ſomnũ inducẽs. Hũc Auicẽna ⁊ medici recẽtiores ſubetũ ſiue ſubetiam. Greci lethargũ noĩant. Et qꝛ hic morbꝰ pigros hoĩes facit ⁊ ad negocia ĩutiles queadmodũ ſenectus. Jͦ veternus qñqꝫ p pigricia poniť. Uirg. lib. j. ge. Nec torpere graui paſſus ſua regna veterno. Qñqꝫ p nimia dormitiõe Ply. Primis diebus bis ſeptenis tã graui ſomno vrſi pmunť: vt ne vulneribꝰ q̃dẽ excitari queãt: tũc mirũ ĩmodũ veterno pingueſcunt. Hic Ueternoſus q̃ graui pmiť ſomno. Cato vͦo veternoſum appellat hidropicũ cũ inquit. Ueternoſus quã plurimuꝫ bibit: tam plurimum ſitit. Teren. Eunuchum veternoſum: quia ſegnis eſt quaſi veternum pa[illegible]iatur.

Veto. as. aui. atũ. ⁊ veto. vetis. tui vetitũ. pe. cor. ſig̃t phibeo: ⁊ ne q̃d fiat ĩpero. vñ in actibus aplĩcis. Uetati ſunt a ſpiritu ſancto loqui verbũ dei in aſia. Sꝫ in raro vſu eſt talis locutio. Liui. li. ij. Jlli victi ira vetuere reddi. Ouidi. Nitimur in uetirum ſemper cupimuſqꝫ negata.

Vexo. as. agito moleſto perturbo: ⁊ huc illucqꝫ diſtraho. Tractũ ab eo qͦ eſt veho in quo ineſt iã vis q̃dã alieni arbitrij Nõ enĩ ſui potẽs ẽ ⁊ vehiť: vexare aũt vi: atqꝫ motu procul dubio. vaſtiore ẽ. Nã q̃ huc illucqꝫ trahiť: hic vexari pprie

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dr:ſicut taxare pſſius crebriuſqȝ tangere. Jactare multo fu-
ſius largiuſqȝ iacere. Quaſſare ēt q̄ȝ q̄tere grauius violētiuſ
qȝ Uir. Cādida ſuccinctā latrātib⁹ igui̇a mōſtris dulichias
vexaſſe rates. Lac. de ira. Et iuſti⁹. ab iniuſtis īpune vexant
Huius cōpoſita ſūt. Deuexo valde vexo. Diuexo varie vexo
Lac. li. vij. Ut ſi forte tū fuerint boni prędę ſint ſceleratis ac
diuexentur vndiqȝ ab iniuſtis.

Vexillum quaſi paruū velum: ꝛ accipit̄ pro ſigno quo in exerci
tu aut claſſe imperatores vtuntur. Unde vexillifer.

Vexillarius qui vexillum defert. Liui. li. viij. Ordo ſexagenos
milites: duos centuriones: vexillarium vnum habet.

Vfens: fluuius qui labitur pro pontinas paludes qui etiā Au-
fentum a quibuſdam dicitur.

V ante I

Via dimidi⁹ actus q̄ pōt ire vehiculū. Uia inq̄t Pau. conſtitui
vel latior octo pedibus: vel anguſtior pōt: vt tū eā latitudinē
hēat q̄ vehiculū ire pōt alioq̄n iter nō via. abuſiue tranſumi
tur ꝓ oī loco ꝑ quē hēre iter oībus lȝ. Ply. Cū te de via vo-
caſſem. Aliq̄n ſumit̄ ꝓ ipſo actu eūdi Ci. Cūqȝ de via lāgue
rē ꝛ mihimet diſpicerē. Aliq̄n pro rōne. Uir. Jnueni germa
na viā gratare ſorori. Aliq̄n ꝓ conſuetudine. Terē. Sed via
ꝑuulgata patrū quotidie accuſabā. Dicta via ab eūdo q̄ſi ia.
qꝫ ꝑ eā eatur: vel a vehēdo q̄ſi veha: qꝫ ꝑ eā fructus ad villā
vehunt̄: vel ꝑ quā vehiculum ire pōt. A via fiunt Adiectiua
Auius. Jnuius. obuius. dubius. ꝑuius. ꝑui⁹. deuius. biuius.
triuius. q̄driuius. Semita q̄ſi ſemis via. i. anguſtior via.

Viā facere ē locū vbi nō erat via apire. Uiā munire ē reficere
expurgare. Jnterdū lapidibus ſternere. Qd̄ ꝓprie ſternere
viā dicimus. Ci. Jō ne Apius ille cęc⁹ viā muniuit: nō quaȝ
ppl̄s vteret̄ ſȝ q̄ poſteri ſui latrocinarēt̄. h̄ ēt v̄bo ꝑ tranſla-
tionē vtimur d̄ corporeis ad īcorporea. Quīti. Propterea qꝫ
plurimi auctores q̄ȝuis eodē tenderent diuerſas tamē vias
munierunt: ꝛ in ſuam quiſqȝ induxit ſequentes.

Viator. q̄ viat h̄ ē iter facit. Amb. Eſt bonus viator q̄ diſpendiū
regreſſionis reliq̄ itineris cōpendioſa celeritate cōpenſat. Et
viatores dicebant̄ q̄ magr̄atib⁹ parebant: eo qꝫ plerūqȝ euo
cabant̄ ex agris hoīes ad magr̄at⁹: ꝛ frequens eoꝝ ab agris
ad vrbē via erat. Col. in p̄fa. Jllis tpib⁹ ꝓceres ī agris mora
bant̄: ꝛ cū cōſiliū publicū deſiderabat̄ a villis arceſſebantur
in ſenatum ex quo qui eos arceſſebant viatores noīati ſunt.

Vio. as. aui. atū ſiḡt iter facio. vnde Uiator qui viat.

Viatorius. a. um. qd̄ ad viā ꝑtinet. vn̄ viatorium vas quo iter
agentes ferendi potus gr̄a vtuntur. Ply. Uaſa viatoria ex-
taxo vinis in gallia mortifera fuiſſe cōpertum eſt.

Viaticū dr̄ q̄cq̄d iter agendi cā neceſſariū eſt ſiue cibus ſit: ſiue
pecunia aduictum expēdenda grecę εφοδιον dr̄. Plau. in
cap. Seq̄re me viaticū vt dē a trapezita tibi. Aliq̄n capit̄ pro
facultate ſeu appatu. Q. Clau. in annalibus. Sil̄ forma ſcis
eloquētia dignitate acrimonia ꝯfidentia pariter ꝓcellebant:
vt facile ītelligeret̄ magnū viaticū. i. magna facultas: magn⁹
apparatus. Huius diminutiuum eſt Uiaticulum. Apul. lib.
vij. de aſy. Uiaticulum mihi corraſi.

Viaticor. aris. viaticum paro. Plau. in Menę. Uiaticati her-
cle ęſtiue ſumus.

Vibex. icis. pe. pro. ſignū v̄beris ī hūano corꝑe remanens qꝫ vi
fiat. Ply. li. xxx. Uerberuȝ vulnera atqȝ vibices pellibus oui
um recentibus impoſitis obliterantur. Perſius. Si puteal
multa cautus vibice flagellas.

Vibij populi trans rhenum quos voluntarios agrippa in cite-
riorem ripam tranſtulit.

Vibro. as. moueo. ꝛ quaſi vi agito. Uir. Sibila lambebant lin-
guis vibrantibus ora. Per tranſlationem vibrare ſignificat
vocem incantando criſpare.

Vibriſſę. ſeu vibriſſi. ſunt pili innaribus hominum qꝫ his euul
ſis caput vibretur.

Vicē. ꝛ ī ablr̄o vice ſolum in ſingulari. Jn plurali hȝ oēs caſus.
Dcē ſūt vices vt q̄dā aiunt aui qd̄ veteres ꝓ pugnis vſurpa
bāt: qm̄ ꝑ viciſſitudinē pugnet̄. Plau. Uices eius memorat
ꝛ cicatrices denudat. Jtē ꝓ pęnis ꝛ īcōmodis: qꝫ vi fiāt Hor.
li. j. car. Uiceſqȝ ſuꝑbę te maneāt ipȝ. Qm̄ v̄o ꝑ viciſſitudineȝ
pugnari ſolet: ſcīn̄ ē vt vices ꝓ alternatio capiamus Jnter-
dum pro periculo. Uir. Nec tela nec vllas vitauiſſe vices da
naum. Quandoqȝ pro loco: Hor. Utar vice cotis acutuȝ red
dere quę ferrum valeat exors ipſa ſecandi.

Viciſſim: aduerbiū ſiḡt ꝑ vices ſiue alternatim vt viciſſim in-
cūbūt oneri. i. mō vn⁹ mō alius incūbit oneri. Uirg. Noſtū
quocūqȝ mō tibi nr̄a viciſſim dicemus. Qd̄ vernacula liḡua
dicimus. La volta nr̄a. Qn̄qȝ ſiḡt ſcd̄o loco: ſiue ꝯ̄rio. Ci. in
Lęl. Sed ego admiratiōe q̄dam v̄tutis eius ille viciſſim opi
nione fortaſſe nōnulla quā de moribus meis hēbat: me dile-
xit. Plau. in Cur. ꝓ ēt ſiue vt ita dicā rn̄dēter poſuit. Sȝ cuȝ
adhuc naſo odos ē obſecutus meo: da viciſſim meo gutturi
gaudiū. Sil̄r. Ci. Apio pul. Hoc ego meo ſcō delector. Nihil
enī potuit fieri amantius: cōſidera nunc viciſſim tuum.

Viciſſatim: per vices. Plau. in pe. Ad argumentum nunc viciſ
ſatim volo remigrare.

Viciſſitudo alternatio. Ci. Luceio. Nihil ē apti⁹ ad delectatio-
nē lectoris q̄ȝ temporū varietas: fortunę viciſſitudines. Jteȝ
ſiḡt rn̄ſionē qd̄ vulgo dr̄. ꝯ̄cābiuȝ. Amb. Et ꝑ h̄ ope q̄ſi vi-
ciſſitudinē adeo poſtulās adiecit. Tu āt dn̄e ne elonges ꝛc̄.
Dicitur etiā viciſſitas. Actius. Uiciſſitatēqȝ īputādi tradit.

Vicarius. a. um. qd̄ vicē alicuius gerit. Quītil. Uiacriā ei operā
īpendi. Ci. Uicaria ſolutio rex creditarū. i. vicem reddens.

Vicia gen⁹ ḡni a viciēdo dcā qꝫ capꝛolos hēat vt vitis q̄bus ſur
ſuȝ vorſum ſ̄pit. Et enī ſcapū lupini aliūue calamū ad quē hę
reat id ſolet vicire. Uel dr̄ a ḡco: quod illi βικιοꝟ neu. ḡne
Ply. li. xviij. Naſcunt̄ in vicia cochleę minutę erodētes eā.

Viciarius. a. um. quod ad Uiciam pertinet: vt crebrū viciariuȝ
apud Col. lib. ix. Jdem lib. xij. ſubiectum poſuit cum ait hoc
eodem tēpore ſtercoris pars in prata egerenda pars oleis in
ſpergenda: tū ēt vitiaria diligenter facienda.

Vicus pars vrbis ē q̄ ex multiplicatis domibus fit: ꝛ ex pluri-
bus vicis vrbs cōſtat. Diuidit̄ enī vrbs in vicos q̄ſi īmēbra
minora. Jn oppido vicus. a via vt inq̄t Uar. qꝫ dextra ꝑte
vię ędificia. Jn vrbe ſiūt vici cōnexis ꝛ cohęrētib⁹ ędificijs
Un̄ romę Uicus cypri⁹. Uicus africus: vicus ſcelerat⁹ noia
ti. Uicus q̄ exitū nō hȝ angiportus dr̄. Et hic vicus vrbanus
appellat̄. Eſt ēt vicus pagan⁹ ſi pl̄res ſil̄ villę q̄ pagi dn̄r h̄ ē
plures ruſticanę domus ꝯiunctę ſint ꝛ aliquo ſpatio remotę
ab vrbę dū mō nō ſint clauſę męnibus qꝛ tūc caſtella voca-
rentur. Huius diminutiuuȝ eſt. Uiculus ꝛ accipit̄ pro pagis
ꝛ ruſticanis domibus. Hiero. in pentate cęperunt viculos et
poſſederunt habitatores.

Vicani. pe. produ. dicuntur qui vicos habitant.

Vicinus q̄ eūdē colit locū: ꝛ q̄ ꝓpe domū noſtrā habitat.

Vicinitas: vicinorū propinquitas: ꝛ aliquando vicinorū multi
tudo vt laudanda eſt vel potius amanda vicinitas.

Vicina locus vicinus: ſeu ipſa vicinitas. Aug. lib. x. ciui. dei. Jd
aīaduerſum eſt ab eis qui aderant q̄ȝuis in mortis vicinia
curioſiſſime attentis vtrū ne ph̄s turbaretur. Ambro. Splē
cum iecore habet viciniam fructuoſam.

Vicinium idem quod vicinia. Hiero. Ueni ad vicinia terrę ſan
ctę. Aug. li. xviij. ciui. dei. Hoc autē diluuiū neq̄q̄ȝ ad ęgyptū
neqȝ ad eius vicinia peruenit.

Vicati aduerbiū ſiḡt ꝑ varios vicos. Ply. Meſopotamia tota
aſſyriorū fuit vicatim diſpſa ꝓter babylona ꝛ ninum.

Victima. pe. cor. quę poſt victoriā dextra victrice īmo labatur
Ouid. Uictima quę dextra cecidit victrice vocatur. Uel di-
cta eſt qꝫ vincta ad aras ducebatur.

Victimarius qui victimas emabat vt venderet. Ply. Unde vi
ctimarij negociatores vili mancipio.

Victito. as. pe. cor. nō eſt frequentatiuum. Nō enī ſignificat fre-
quenter viuo: ſed veſcor: ꝛ quaſi victu vtor: vt ſarmatę lactę
victitant. Fit a victo. as. frequentatiuo.

Victus. us. a viuo. ſiḡt genus vitę ēt quantum ad mores. Ulp.
de verbo. ſig. Uictus v̄bo ꝯtinet̄ q̄ eſui potui cultuiqȝ corpo-
ris q̄qȝ aduenīēdū hoī ſunt neceſſaria. A quo ꝯuict⁹ ſil̄ vict⁹